

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Brno-venkov rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Jirsy a přísedících Jiřího Sigmunda a Jarmila Makovského v hlavním líčení konaném dne 6.listopadu 2014 v Brně, **t a k t o** :

obžalovaný

P.Ch.,

nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, předseda představenstva spol. XXXXX

je v i n e n , ž e

od blíže nezjištěné doby, zřejmě od roku 2007 do přesně nezjištěné doby roku 2011, v místě svého trvalého bydliště, na ulici XXXXX, v obci XXXXX, bez použití násilí nejméně ve dvou případech, osahával v oblasti rozkroku přes oblečení i na holém těle svou dceru, nezl. P.Ch., nar. XXXXX, kdy po ní nejméně v dvou případech chtěl i to, aby ho sexuálně uspokojila třením penisu její rukou, což nezl. P.Ch. učinila, nicméně ke svému orgasmu se poté obžalovaný dopracoval sám,

t e d y

jiným způsobem pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let a tento čin spáchal na dítěti svěřenému jeho doзору, zneužívaje jeho závislosti.

Tím spáchal

zločin pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 187 odst.2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 81 odst.1 a § 82 odst.1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) roků.**

Podle § 229 odst.1 trestního řádu se poškozená P.Ch., nar.XXXXX, zastoupená opatrovníkem M.P., nar. XXXXX, pracovníci Městského úřadu XXXXX, odboru sociálních věcí – OSPOD, pracoviště XXXXX, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným u hlavního líčení měl soud prokázán skutkový děj tak, jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku. Tento skutkový děj měl soud prokázán, jak bude uvedeno následně, zejména výpovědí nezletilé P.Ch. z přípravného řízení, výpovědí svědků P.V. a P.D., znaleckými posudky PhDr.Blanky Špiškové a MUDr.Elišky Šejnohové, MUDr.P. Sejbalové a PhDr.Marcely Langové-Šindelářové, znaleckým posudkem z oboru kybernetiky, jakož i listinnými důkazy založenými ve spisovém materiálu.

Provedené důkazy hodnotil soud jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemných souvislostech a poté dospěl k následujícím závěrům.

Již ohledně posouzení samotné existence skutku, pro který byla podána obžaloba, je možno hovořit o dvou protichůdných důkazních okruzích. První důkazní okruh představují výpověď obžalovaného, který spáchání trestné činnosti popírá, výpovědi jeho manželky a obou dcer u hlavního líčení, výpověď svědkyně T., H.V. a D.Z., znalecké posudky znalců PhDr.Tesaře a PhDr.Fiedlera, PhDr.Marie Vignatiové, Mgr. Zdeňka Kolaříka a doc.MUDr. Jaroslava Zvěřiny CSc., jakož i níže zmíněné listinné důkazy. Na straně druhé pak stojí již zmíněná výpověď nezletilé P.Ch. z přípravného řízení a výpovědi svědků Mgr.P. V. a P. D., znalecké posudky PhDr.Blanky Špiškové a MUDr.Elišky Šejnohové a MUDr.P. Sejbalové a PhDr.Marcely Langové-Šindelářové, jakož i níže zmíněné listinné důkazy. Oba tyto okruhy lze podle doby faktického vzniku jednotlivých důkazů rozdělit na důkazy vzniklé do 17.5.2013 včetně a na důkazy vzniklé po této době, přičemž důkazy podporující obhajobu obžalovaného všechny spadají až do druhého časového období. V tomto druhém období pak samozřejmě

byly pořízeny ještě i znalecký posudek z oboru kybernetiky a znalecké posudky PhDr.Blanky Špíškové a MUDr.Elišky Šejnohové a MUDr.P. Sejbalové a PhDr.Marcely Langové-Šindelářové.

K hodnocení pořízených důkazů je nutno nejprve uvést, že z trestněprávní teorie i praxe je zřejmé, že v rámci dokazování mají zpravidla větší vypovídací schopnost důkazy (resp.pramenům důkazů) vzniklé při spáchání nebo v době relativně krátké po spáchání trestného činu resp. v době, kdy trestná činnost vyjde najevo či krátce poté. To se zejména týká bezprostředních reakcí osob nějakým způsobem zúčastněných na trestné činnosti a jejich následných výpovědí, neboť postupem doby, která od spáchání trestného činu uplyne, dochází k postupné deformaci takových důkazů, a to buď vlivem objektivních (např. působení času na schopnost svědků uchovat si v paměti skutečnosti důležité pro trestní řízení) či subjektivních příčin (např. možnost ovlivnění svědeckých výpovědí konkrétní osobou či možnými dopady trestního stíhání na určité osoby) . Tato teoretická a praktická východiska pak zcela přesně dopadají i na nyní projednávaný případ resp. na výše zmíněné okruhy důkazů (prameny těchto důkazů) pořízených do a po 17.5.2013.

Tato zjištění je možno vysledovat, jak ohledně :

- postupných změn v tvrzeních členů rodiny Ch. ohledně obsahu facebookové komunikace mezi P. Ch. a M. C., jak jej postupně prezentovali členové rodiny Ch.,
- tak ohledně prvotních a následných reakcí členů rodiny Ch.,
- tak i ohledně postupných výpovědí a vyjádření P. Ch..

K obsahu oné facebookové komunikace mezi P. Ch. a M. C. je nutno konstatovat, že úplně první informace ohledně této facebookové komunikaci měla být matce P.Ch. sdělena jejími příbuznými, následně došlo k ověřování této informace mezi matkou a dcerou a poté tyto informace podává E. Ch. pracovníkům krizového centra XXXXX E. Ch..

Z karty klienta – E.Ch. vedené pracovníky XXXXX (č.l. 137) pak vyplývá, že se dne 22.4.2013 v době od 13.00 do 13.30 hodin dostavila na krizové centrum, přičemž v této kartě svědkyně P.D. mimo jiné uvedla „.....*Předávám informace o jejich právech, o tom, jak probíhá konzultace a k čemu slouží. Vzhledem k tématu, se kterým přichází, zmiňuji ohlašovací povinnost. Klientka souhlasí. Klientka sděluje, že přichází kvůli své třináctileté dceři, Švagrová, paní Z., jí sdělila, že cca před 14ti dny našla na sociální síti komunikaci mezi její dcerou a neteří. Zde se dcera svěřila, že jí otec osahával na intimních místech..... Klientka dceru s tímto konfrontovala, ta jí vše potvrdila. Dle dcery k nevhodnému chování ze strany otce docházelo opakovaně, nikdy však nebyl hrubý, k pohlavnímu styku nedošlo. Dcera měla sdělit, že otec chtěl uspokojit. Klientka má ještě starší dcerou - 22 let, též se jí ptala na podobné chování otce, to dcera popřela. Vztah mezi otcem a dcerami klientka popisuje jako nadstandardní, vždy spolu velmi dobře vycházeli. Uvádí, že manžel má posunuté hranice, v primární rodině chodili nazí, též ho musela*

upozorňovat na to, aby nespal nahý apod.na dovolené, když byla přítomna i kamarádka dcery. V minulosti našla v jeho PC fotografie s pornografickou tematikou, kdy některé fotografie byly i za hranicí zákona. Na to měl reagovat, že je klientka příliš upjatá a pruderní..... Jako nejdůležitější indicii popisuje událost, která se stala v roce 2009. Vypráví, že byli na návštěvě u příbuzných a zde mělo dojít k obtěžování jejich dcery. Popisuje, že měl po koupeli ležet nahý v posteli a dívka z něj měla stahovat peřinu, poté trenky (ty však po koupeli neměl). Mělo také dojít k e-mailové korespondenci mezi otcem dívky a manželem. Od té doby se s nimi příbuzní nestýkají. Klientce to přišlo zvláštní, neboť dříve jezdili na společné dovolené. Sama se manžela cca před měsícem ptala, zda neví, o co může jít, zda jim někdy neřekl něco nevhodného. Manžel se odvolával na incident s dívkou, zda to nemohli nějak špatně pochopit. Právě s touto dívkou si dcera měla na facebooku psát a jí se svěřit. Klientka je ze všeho zmatená, nemyslí si, že by manžel byl schopný dceru obtěžovat, spíš si myslí, že má posunuté hranice, či si vše dcera vymyslela. Neví, proč by to dělala, přidejte jí to jako příliš kruté. Domnívá se, zda se dcera nemůže mstít za požadavky otce na výsledky ve škole. Klientka neví, zda manžela konfrontovat s tím, co ví...“.

V další záznamu o konzultaci ze dne 29.4.2013 v 14.00 až 14.30 hodin v kartě klienta – E.Ch. P.V. mimo jiné uvádí (č.l.138) „..... Brzy to probrala s manželem. Ten se nebránil, ale začal tvrdit, že šlo o specifickou formu sexuální výchovy. Předtím ještě chtěl mluvit s P. , mluvil s ní, bylo to napjaté, pak oba plakali. Odstěhoval se do kanceláře...“.

Konzultace téhož dne pokračovala s P.D., která do karty klienta uvedla (č.l.139) „..... Sděluje vývoj od poslední konzultace. Manžela v pátek konfrontovala s podezřením na sexuální zneužívání dcer. Manžel se nebránil, vše potvrdil. Sdělil, že dle něj je to normální, nenapadlo ho, že by něco dělal špatně. Četl knihu s názvem „ Ukaž mi „ a vše činil v rámci sexuální výchovy dcer. Bránil se, že jej nenapadlo, že dělá něco špatně, kdyby to věděl, nikdy by to neudělal. Avšak dcery ani manželka nikdy nic neříkaly, nebránily se dcerám se všem líbilo. Byli spolu u kněze, je vystudovaný psycholog, manžel k němu bude docházet terapie. Také se ihned odstěhoval do kanceláře. Klientka jej upozornila na skutečnost, že odluka není otázkou měsícům, aby si našel podnájem či zakoupil byt. Trvá na léčení, chce mu být oporou, ale nevystaví dceru opakovaně potencionálnímu riziku. Přislíbila mu doprovod ke knězi, na psychoterapie a sexuologii. Nechápe, jak manžel může obviňovat ze situace jí nebo dcery, tyto věci ji velmi vytáčí. Neví, zda mu dokáže odpustit, nyní se chce postarat o dceru..“.

Do karty klienta – P.Ch., která se do krizového centra dostavila s matkou dne 23.4.2013, zapsal P.V. na základě konzultace mimo jiné toto (č.l.134) „.....Sestře věří, myslí si, bohužel, že to možné je. Otce má ráda, uvědomuje si, že to ale takhle dál nejde. Nemůže s ním teď normálně mluvit. Přitom ve firmě dělá bakalářku. To asi nepůjde dělat dál. Vůbec neví, co se bude dít dál, jak na tom budou ekonomicky....“. Po další konzultaci dne 29.4.2013 zapsala P.D.do karty klienta (č.l.134) toto „.....Je z toho špatná. Na druhou stranu teď musí být silná. Máma je z toho úplně rozhozená,

sestra celkem taky. Špatně je na tom i táta. Jí (P.) je z toho blbě. Vůbec neví, jak se to bude vyvíjet dál. Táta se odstěhoval, to je dobře. Ale ona jej má stejně ráda...“.

Dne 23.4.2013 se na konzultaci do krizového centra dostavila i P. Ch., přičemž po konzultaci s ní zapsal P.V. do karty klienta (č.l.130) toto „.....P. je v prvním kontaktu dost ostražitá. Jsou patrný známky snížené emotivity, je úzkostná. Kontakt i spolupráce dobrá. Myšlení a řeč koherentní, důvěryhodná. Otce má ráda. Občas je na něj naštvaná za zaracha nebo když ji bere notebook. V porovnání s ostatníma holkama má výchovu přísnější. Ale ráda jej má. Otec ji osahával na intimních místech. Bylo to vždy, když nebyla matka doma. Postupně chtěl, aby jej uspokojovala. On se potom dodělal sám. Nikdy s ním nespala...“.

Obžalovaný se do krizového centra dostavil dne 29.4.2013, kdy nejprve proběhla konzultace s P.D., která do karty klienta (č.l.145) uvedla toto „.....Klient přichází s tím, aby nám sdělil svoje stanovisko. Sděluje, že netušil, že dělá něco špatně. Dívá se do země. Uvádí, že kdyby to jen tušil, že se to nesmí, že dělá něco špatně, nedělal by to. Manželka nikdy nic nepoznala, nic neřekla, dcery se nikdy nebránily, nevadilo jim to. Kdyby jen řekly, že jim to vadí, přestal by. Také dcery nikomu nic neřekly, nesvěřily se matce. Odstěhoval se z domu do kanceláře, chce se léčit, vyhledal pomoc kněze. Bude k němu docházet na terapii, je vystudovaný psycholog. Také se rozhodl vyhledat pomoc sexuologa..“.

Následně konzultace pokračovala s P.V., který do karty klienta (č.l.145) uvedl, „.....Je to špatný. Ale vůbec si nedokázal představit, že je to tak špatný. Dušuje se, že přece není žádný násilník, že si nikdy nic nevynucoval. Čte takové anglické servry, kde je napsáno, že masturbace je přece v pořádku. Navíc je přeci odpovědností rodičů, aby dbali o informovanost svých dětí, také v oblasti sexu. No a on chtěl jen ukázat, jak to s tou masturbací je. On tím ani nemyslel nějaké své uspokojení. Se starší dcerou k ničemu nedocházelo. Domnívá se, že trochu viny nese manželka, neměli spolu uspokojivý sexuální život, měli problémy.....Dohodli se, že bude chodit ke knězi, který má psychologické vzdělání. Překvapilo jej, že dokonce i kněz mu říkal, že si měl „ raději zajít do bordelu „. To by se slov kněze nečekal. Doptává se mne, jak je možné, že si dcera nestěžovala, že neřekla, že se jí to nelíbí..“.

K uvedeným záznamům v kartách klientů pak vypovídali jednotliví zaměstnanci krizového centra XXXXX.

Svědkyň **E.P.**, vedoucí střediska XXXXX, se u hlavního líčení (č.l.593) pouze vyjádřila k obecné praxi pracovníků zařízení XXXXX, ke konzultacím s klienty, k jejich poučením a ke způsobu vedení karet klientů. Svědkyně osobně s nikým z rodiny obžalovaného ani s ním ohledně jednání, které je mu kladeno za vinu, nejednala.

Svědka **P.V.**, psycholog zařízení XXXXX, u hlavního líčení (č.l.597) vypověděl, že na první konzultaci přišla manželka obžalovaného se svojí švagrovou a vyjádřila

obavu ze sexuálního zneužívání dcery P.. Na druhou konzultaci přišla již s oběma dcerami. Dcera P. hovořila o sexuálním zneužívání, že ji otec osahával na intimních místech, mělo docházet k masturbaci, avšak k orgasmu otce nedošlo, on se pak udělal sám. Podobně se k tomu vyjádřila i matka. Matka i starší sestra P. pak k dotazu svědka sdělily, že pravděpodobnost takového jednání zde existuje. Matka uváděla informace od příbuzných, že snad mělo docházet i k sexuálnímu obtěžování sestřenice ze strany obžalovaného. Matka i dcera P. pak ještě uvedly, že v počítači obžalovaného našly nějaký pornografický materiál. Následně přišla paní Ch. s obžalovaným. Úvod konzultace byl společný, poté svědek hovořil s obžalovaným a kolegyně P.D.s paní Ch.. Z toho, jak na celou věc obžalovaný reagoval, svědek nabyl dojmu, že nic nepopírá a že je mu to líto. Uváděl, že není násilník, kdyby věděl, že se to dceři nelíbí, tak by k tomu nedošlo. Obžalovaný také uváděl, že pročítá anglické servery, kde je masturbace před dítětem označována za normální, že je to jistý druh sexuální výchovy. V rámci konzultace však obžalovaný nehovořil o tom, že měl být pouze přistižen dcerou při masturbaci. Dále obžalovaný poukazyval na svůj neuspokojivý sexuální život s manželkou s tím, že za to do jisté míry může právě manželka. Obžalovanému pak byla nabídnuta psychologická péče, čehož chtěl obžalovaný využít s tím, že po dohodě s manželkou navštívil kněze a byl překvapený z jeho reakce, když mu kněz řekl, že měl jít raději do bordelu. Svědek předal obžalovanému kontakt na psychoterapeuta a tím jejich rozhovor skončil.

Svědčyně **P. D.**, sociální pracovnice sdružení XXXXX, u hlavního líčení (č.l. 608) nejprve popsala obecný postup pracovníků XXXXX při jednání s klientem, který má podezření na sexuální zneužívání v rodině. K projednávanému případu uvedla, že manželka obžalovaného přišla v doprovodu své švagrové a s tím, že se měla dozvědět o nevhodném chování otce vůči dceři, kdy mělo docházet k zaškolování dcery otcem, kdy žádal dceru, aby mu provedla masturbaci, aby se to jakoby naučila. Nikdy na ni nekladl nátlak a k vyvrcholení se vždycky dovedl sám. Zpočátku byla našťvaná, nerozuměla tomu, balancovala jestli si to dcera nevymyslela. K manželství s obžalovaným jen okrajově sdělila, že jejich sexuální život není v pořádku, ale nijak blíže tuto otázku se svědkyní neprobíraly. Manželka obžalovaného byla v bojové náladě, v šoku, ale i zmatená, nevěděla co si o tom myslet. Byla objednána na další den i s dcerou, se kterou však komunikoval kolega V.. Následně se pak dostavil i obžalovaný, proběhla úvodní konzultace. Obžalovaný přišel s tím, aby sdělil svoje stanovisko, to, že svého konání lituje, chce to napravit, vyhledal kněze, že si neuvědomil, že by to někomu mohlo ublížit. Dcera nikdy neřekla, že by jí to vadilo. Obžalovaný neuváděl nic takového, že by si dcera něco vymýšlela, např. proto, že je na ni přísný. Přišel opravdu s tím, že si je vědom, že překračoval určité hranice, odvolával se na jakousi literaturu, zahraniční, kde se to popisuje jako standartní, jako součást výchovy. Sdělil, že si neuvědomil jakoby tu vážnost té situace, to že by to mohlo někomu ublížit. Svědkyně dále uvedla, že si neuvědomuje, že by obžalovaný hovořil o situaci, kdy měl být dcerou přistižen při masturbaci. Na třetí konzultaci pak matka sdělovala osobní údaje, svědkyně s kolegou ji vedli k odpovědnosti, aby bylo

znát, že stojí za dcerou. Matka sdělovala, že si není jistá, zda tuto událost dokáže oznámit.

Posledním důkazem, který je možno zařadit do prvního časového okruhu je pak výpověď nezletilé **P.Ch.** dne 17.5.2013 na krizovém centru XXXXX. Zde byla svědkyně řádně poučena zcela úměrně jejímu věku, jak o možnosti odepřít výpověď, tak o nutnosti vypovídat pravdu. Toto poučení se tedy nijak nevymykalo způsobu, jakým jsou poučováni i jiní nezletilí v obdobných trestních věcech. K tvrzení znalce Mgr.Kolaříka, že poučení o možnosti způsobit problémy svému otci je dle jeho názoru příliš vágním, je nutno uvést, že tato skutečnost vůbec nebyla předmětem znaleckého posudku a znalec ani není oprávněn k této otázce vydávat svá subjektivní hodnocení. Zejména je však dle názoru soudu toto poučení zcela odpovídající věku vyslychané osoby, která rozhodně lépe chápe pojem způsobení problémů (tzn. jakýchkoliv, tedy nejen v rovině trestní odpovědnosti) otci než význam a dosah možnosti způsobení trestního stíhání. Velmi zásadní je i fakt, že celému výsledku včetně poučení svědkyně byl přítomen obhájce obžalovaného, který ke způsobu jejího poučení či ke způsobu vedení výslechu neměl naprosto žádnou připomínku, a to ani ohledně pořizování videozáznamu výsledku nezletilé svědkyně. K námitce týkající se právě pořizování videozáznamu záznamu výsledku P.Ch. je možno připomenout např. článek 35 odst.2 Úmluvy Rady Evropy o ochraně dětí proti sexuálnímu vykořisťování a pohlavnímu zneužívání, z něhož vyplývá, že každá strana se zavazuje přijmout legislativní nebo jiná nezbytná opatření, aby mohly být všechny výsledky oběti nebo případně dítěte, které vystupuje jako svědek, zaznamenány na video, a aby tyto videozáznamy mohly být v souladu s pravidly jejího vnitrostátního práva přijímány jako důkazy při soudním řízení. Touto problematikou se ostatně zabýval i Evropský soud pro lidská práva např. v rozsudku S.N. proti Švédsku ze dne 2.7.2002. K námitce, že při tomto výsledku chybí tzv. monologová část, je možno uvést, že to bylo způsobeno zjevnou neochotou svědkyně již k celé věci vypovídat (podrobnější popis této skutečnosti i s odkazem na odbornou literaturu je uveden níže). A i zde je nutno připomenout, že přítomný obhájce obžalovaného, neměl ke způsobu vedení výslechu žádnou připomínku.

Z obsahu pořízeného videozáznamu (DVD záznam a přepis výpovědi na č.l.66 až 73), je pak zřejmé, že svědkyně již o celé věci nechce hovořit („.....já už jsem to říkala té, jakože minule nebo ne minule, ale jako tamtěm druhým psychologům a mně se o tom už nechce mluvit...“) a pouze k dotazům policejní komisařky velmi stručně a poměrně vágně uvedla, že s otcem má vztah dobrý, chodí spolu na tenis, v sobotu na procházky s angličtinou. V poslední době jí vadilo, že jí dal „zaracha“ za známky. Dále vypověděla, že jí obžalovaný sahal mezi nohy, a to jak když byla oblečená, tak i na holém těle a říkal jí o masturbaci. Také chtěl, aby ho masturbovala, tak mu to asi ve dvou případech (následně uvedla, že to bylo asi v jednom případě) udělala rukou a vzniklo sperma. Říkal jí, že jí tak chtěl chránit, aby se s někým nevyspala. Svědkyně však nedokázala určit dobu, kdy se tak stalo, možná někdy mezi jejím 11. a 12. rokem. Jak pak byla naštvaná kvůli tomu „zarachovi“, tak to napsala sestřenicí. Sestře to

neřekla, protože si myslela, že lepší bude, když se to nebude řešit, že to pak bude v pohodě. Jenže sestřenice to pak řekla, i když jí svědkyně nabádala, aby to nikde neříkala. Pak to řekla matce, ale když to teď tak řeší, tak to není moc dobrý. Sestra říkala, že to je špatný, že se to nedělá, a že je dobře že to svědkyně řekla. Když to matka sdělila otci, ten se na základě toho odstěhoval do práce. Dále uvedla, že jí je po tatínkovi smutno.

Další, níže zmíněné důkazy, pak již spadají do druhého časového období tj. po 17.5.2013.

Obžalovaný **P.Ch.** v přípravném řízení nejprve nevypovídal a teprve až při skončení přípravného řízení spáchání trestné činnosti popřel (č.l. 438). Dle jeho tvrzení byla dcera nespokojena se zákazem účasti na večírcích s jejími vrstevníky a tak si vymyslela příběh o masturbaci. Na facebooku si na tento zákaz postěžovala s tím, že nešťastnou shodou náhod se zmatená informace o masturbaci dostala přes příbuzné k jeho manželce, která z opatrnosti navštívila krizové centrum XXXXX, aby se poradila, jak celou záležitost prověřit. Tam však manželku postrašili možným odebráním dcery v případě, že nepotvrdí nějakou formu masturbace, a k tomu ještě přidali údajné osahávání. Tak to obžalovanému jeden den v dubnu jeho žena prezentovala s tím, že je problém s jeho masturbací a dcerou. V té chvíli si vzpomněl na několik let starou situaci, kdy jej dcera přistihla jeden večer náhodně při masturbaci a on jí to pak šel vysvětlit. Tak šel i on na XXXXX s cílem ochránit svoji dceru. XXXXX a OSPOD pak celou věc překroutily , včetně údajného od počátku nesmyslně vymyšleného zneužívání i jeho druhé dcery.

U hlavního líčení (č.l.579) uvedl, že až do nyní projednávané věci byly jejich rodinné vztahy naprosto v pořádku, s manželkou žili ve šťastném manželství a jejich obě děti vyrůstaly v naprosto fungující rodině, což může potvrdit i jejich okolí. V únoru 2013 při příležitosti padesátých narozenin obžalovaného odjeli společně s manželkou na měsíc na Seychely. Po jejich návratu odjela dcera P. na lyžařský kurz, kde utrpěla úraz hlavy. Proto byla více jak týden doma a nechodila do školy. A právě v této době napsala onen e-mail své kamarádce či příbuzné, jehož obsah vlastně nikdo nezná. Následně se tato vzdálená příbuzná svěřila svým rodičům, kteří informace z e-mailu sdělili švagru obžalovaného a od něj tyto informace následně získala manželka obžalovaného. Obžalovanému pak řekla, že vznikl nějaký problém, že snad měl osahávat, zneužívat dceru P. a že tam padlo slovo masturbace. Na to jí obžalovaný odpověděl, že o žádném takovém problému neví, pouze se bavili o tom, že jej dcera P. před několika lety zastihla v jejich rodinném domě při masturbaci. Obžalovaný se pak v rámci sexuálního poučení snažil dceři vysvětlit, o co se jedná. Manželka však byla ze všeho zdrcená, neboť slovo masturbace je pro ni něco těžkého a špatného a měla to obžalovanému za zlé. V další části své výpovědi (č.l.584) tvrdil, že mu v pátek koncem dubna (26.4.2013- pozn.soudu) manželka sdělila, že jej dcera viděla u masturbace, a že je to rozjetý. Tehdy ještě o osahávání nemluvila. Na č.l.586 zase uváděl, že nevěděl, z jakého důvodu na XXXXX jde a proč se na něj dcera zlobí.

Manželka také měla tvrdit, že neví, o co jde, že snad jej měla vidět dcera u masturbace. Než šel na XXXXX tak s manželkou řešili pouze to, že jej dcera viděla masturbovat, nic jiného. Dále se dcera nechtěla bavit ani s manželkou ani se starší sestrou. Další den se obžalovaný odstěhoval do místa svého zaměstnání, neboť se cítil uražen z tohoto obvinění. Ještě předtím se snažil dcery P. dotázat, o co se jedná, ona s ním však již nechtěla mluvit, byla zvláštní, jiná než jindy. Následně obžalovaného jeho žena požádala, aby také zašel do krizového centra. Obžalovaný tam šel, protože mu bylo celé věci líto, bylo vidět, že manželka je rozhozená a dcera se na něj mračí. Současně se v této době řešilo, že by snad dceru mohli odebrat a odvést do Klokánku. Psychologovi ve XXXXX pouze přiznal nějakou sexuální výchovu a to, že jej dcera viděla při masturbaci. Další podrobnosti neprojednávali. XXXXX však celou situaci vyhodnotila tak, že obžalovaný měl zneužívat i druhou dceru a i další dívky, což rozhodně není pravda. Někdy v druhé polovině května dcera uvedla, že si vše vymyslela. Toto také bylo potvrzeno následným vyšetřením T. a znaleckými posudky. Dcera to udělala proto, že chtěla mít více volnosti na facebooku, aby mohla více chodit ven. Obžalovaný ani jeho rodina nesouhlasí s tím, co je uvedeno v kartách klientů na XXXXX.

Svědčce **P. Ch.**, starší dcera obžalovaného, rovněž v přípravném řízení odmítla vypovídat. U hlavního líčení (č.l.616) vypověděla, že zprostředkovaně od matky slyšela o nějaké zprávě na facebooku, kde její sestra měla něco psát sestřenci o masturbaci. V další části výpovědi (č.l.624) uvedla, že jí matka řekla, že otec se měl údajně bavit se sestrou o sexuální výchově a že tam zaznělo slovo masturbace. Tomu předcházela pobyt rodičů na Seychelách. Pak sestra odjela na týden na hory se školou a když se vrátila byla taková rozjívenější.

Na horách měla úraz, stěžovala si na bolest hlavy, dostala léky a byla asi týden doma a právě v tuto dobu napsala onu zprávu. V této době jí otec zakázal jít za spolužáky, byl jí odebrán počítač. Říkala, že je na otce našťvaná. Matka za ní přišla, jestli slyšela o nějaké komunikaci o masturbaci, ptala se, zda ona neměla s otcem nějaké problémy. Matka se ptala i sestry, ta o tom však nechtěla mluvit. Sestra se o tom nechtěla bavit ani s ní. Následně se dozvěděla, že matka byla na XXXXX, ptala se jí, proč tam šla, matka byla rozrušená, že chtěla chránit své dítě. Poté na žádost matky jely na XXXXX společně se sestrou P., kdy každá mluvila s panem V.. S V. mluvila celkem 2x. Neptal se na konkrétní věci, ptal se na vztah s otcem, se sestrou, komu svědkyně věří. O zprávě na facebooku se s psychologem nebavila. Potom matka o problému řekla otci s tím, že se jí nelíbí, aby se otec s 13-ti letou dcerou bavil o masturbaci. Na popud matky šel na XXXXX i otec. Otec jí říkal že neví vůbec, co se mohlo díť, až na XXXXX, kdy spolu seděli, otec vzpomínal, že P. ho jednou viděla, před pár lety, jak sházela dolů, jak masturboval, a on si s ní šel o tom promluvit. Nikdy dřív o tomto svědkyně neslyšela. Když pak otec ze XXXXX odjel, matka přišla s tím, že paní D. jí řekla, ať na otce podá trestní oznámení, jinak může být zavřený strýc, matka i ona a P. by šla do Klokánku. Teprve až po výsledku na policii přišla sestra za

ní, že si to, co uváděla, vymyslela, že byla naštována na otce, měla zákazy, musela se učit, byl to zkrat, nějaká pomsta otci za to, že sestra chtěla mít více volnosti.

Svědkyň **E. Ch.** nejprve v přípravném řízení i u hlavního líčení dne 30.4.2014 odmítla vypovídat, nicméně dne 6.8.2014 u hlavního líčení uvedla (913), že týden po jejich měsíční dovolené, během které měla dcera volnější režim, odjela na lyžařský výcvik, kde utrpěla úraz hlavy. Proto zůstala týden doma, přičemž manžel jí sebral počítač, že se má učit a taky měla hrozný nepořádek v pokoji. V této době zřejmě došlo k tomu, že napsala přes Facebook nějakou zprávu, o které se svědkyně dozvěděla až postupně. Asi po měsíci ji navštívil bratr, kterému volali příbuzní, jestli si nevšiml něčeho zvláštního u nich, protože jejich dcera si psala s P., která měla zmiňovat něco o masturbaci, že tam měl figurovat obžalovaný. Příbuzní byli zděšení z této komunikace, že jejich třináctiletá dcera řeší takové věci. Následně jí telefonovala její švagrová, že by se to mělo řešit, že našla nějaké krizové centrum, kde by se svědkyně mohla poradit. Na XXXXX svědkyně popsala, jak vypadá jejich rodina s tím, že nevěří, že by se manžel něčeho takového dopustil. Následně na XXXXX přivedla i dceru P.. U rozhovoru psychologa V. s dcerou přítomna nebyla, ona mluvila vesměs s paní D.. K jejímu dotazu pak V. sdělil, že rozhovorem s dcerou víceméně nic nezjistil, ona mu nic konkrétního neřekla, ale rozhodně není zneužívané dítě. Uvedl, že to chce čas, že by měly docházet na nějakou terapii, aby zjistil víc, a že holčičky v tomto věku mají sklon k vymýšlení. Když přijel obžalovaný z pracovní cesty, sdělila mu, s čím dcera přišla. Manžel se rozčílil, že dceři nikdy nic neudělal, že neví, co to má znamenat, že jediné co k tomu může říct, že se s dcerou o masturbaci bavil, že jeho kamarád měl 15-ti letou dcerou, která musela na potrat, protože byla těhotná a že jí řekl, že masturbace je pro mladistvé lepší než otěhotnět. Svědkyně nicméně nepovažovala za vhodné, aby se otec s třináctiletou dcerou bavil na toto téma. Manžel řekl, že než se to všechno zklidní, odejde přespávat do místa svého zaměstnání. Následně obžalovaný souhlasil s tím, že i on půjde na XXXXX. Obsah rozvoru jejího manžela s psychologem V. nezná, avšak za ní přišla paní D., že má na manžela podat trestní oznámení s tím, že pokud to neudělá, bude stíhána ona, její bratr i starší dcera a mladší dcera skončí v Klokánku, nebo nějakém dětském domově. Na Den kostelů jí pak dcera řekla, že si vše vymyslela.

Svědkyň **P.Ch.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č.l.848) nejprve popsala okolnosti, které předcházely předmětné facebookové komunikaci s tím, že když rodiče odjeli na Seychely, měla větší volnost a nemusela se tolik učit. Po návratu rodičů se otci nelíbilo zhoršení jejího prospěchu a nepořádek v pokoji, takže jí odebral notebook. Pak odjela na lyžařský výcvik, kde utrpěla úraz hlavy. Proto ani nechodila do školy a otec jí nedovolil jít na sraz s kamarády. A v této době napsala své sestřenici. Sestřenice se jí ptala, jak se má, a ona si vzpomněla, jak jednou viděla otce masturbovat. On jí zahlédl a vysvětloval jí, že se nic špatného nestalo, že je to lepší než sex v jejím věku. Protože byla na otce nazlobená, že jí nechtěl pustit na sraz, napsala sestřenici o té masturbaci. Napsala, že viděla otce při masturbaci, jak na sebe šahal. Ona to však pochopila špatně tak, že otec sahal na ni. Řekla to své matce a

přes strýce se to pak dozvěděla matka svědkyně. Když se jí matka na celou věc dotazovala, svědkyně se o tom nechtěla bavit, pouze jí zopakovala slova otce, že je lepší masturbace. Potom jim její teta domluvila tu XXXXX. Nejprve to nechtěla říkat někomu cizímu, ale matka jí sdělila, že jsou tam anonymní, že jim to jen řekne, a dál se to nebude řešit. Protože v ten den zrovna ve škole psali písemku a ona se chtěla tzv. ulít, na XXXXX šla. Řekla jim tam něco o masturbaci, osahávání. Vymýšlela si, protože si myslela, že to nebudou nikde říkat a otec třeba půjde na týden, dva do XXXXX a ona by mohla jít na sraz s kamarády. Pak jí matka řekla, že jí tam sdělili, že pokud si to vymyslela, že by šla do Klokánku a mamku a strejdu by zavřeli. Pak něco podobného řekla i při výslechu na policii. Asi za měsíc, na Den kostelů, protože jí šťvalo, že otec má pykat za něco, co neudělal, řekla sestře, že to vymyslela, že otce pouze viděla u masturbace. Psala několik dopisů, kde vše vysvětlovala, avšak na žádný nebylo reagováno. K následným dotazům však uvedla, že když už si to sestřenice popletla, tak ona, aby sestřenice neměla problém, až na XXXXX uvedla, že jí otec osahával a chtěl uspokojit. Udělala to proto, aby chránila svou sestřenicí.

Svědkyně **J.T.** u hlavního líčení (č.l. 625) uvedla, že na základě požadavku neuroložky L., nejprve prováděla psychologické vyšetření P. Ch., a poté ji vzala do péče. Podrobně se vyjádřila k osobnosti nezletilé P. s tím, že jí P. popisovala, jak se trápí, že lhala, co způsobila. Byla hrozně našťvaná na otce, zabavil jí notebook. Stalo se to už víckrát, otec je neústupný, bylo to kvůli špatným známám a nepořádku v pokoji. V okamžiku, kdy měla možnost, tak ve vzteku řešila, že se mu tak nějak drobně pomstí. Proto napsala něco o masturbaci. Nejprve lhala ze vzteku, a ze strachu, bylo jí to hloupé odvolat. Není to sexuálně zneužívané dítě. Byla to zpočátku účelová lež, a pak nastaly pocity viny, trápí se.

Svědkyně **H.V.**, sestřenice obžalovaného, vypověděla (č.l.932), že se jejich rodiny navštěvují, obžalovaný má velmi dobré vztahy ke svým dcerám. Dne 16.3.2012 se účastnila rodinné oslavy, kde byla přítomna i P. Ch., jejíž chování se jí zdálo jako jiné, byť bylo v mezích normy. Jejími rodiči byla informována o bolestech hlavy, napětí a únavě, tak jednorázově doporučila Diazepam. O dva dny později byla rodiči vyrozuměna o úrazu hlavy na lyžařském kurzu, tak doporučila neurologické vyšetření. O předmětné události není podrobně informována.

Svědkyně **D.Z.** ošetřující lékařka obžalovaného, E. a P. Ch., uvedla (č.l. 938), že manželé Ch. jako partneři fungují dobře, i s dětmi je to velmi kompaktní a příkladná rodina. O úvahách E. Ch. o rozestěhování jí nic známo není. P.Ch. je dle svědkyně spokojené a bezproblémové dítě. Z projednávaného případu byla svědkyně velmi překvapená. E. Ch. jí navštívila, byla psychicky velmi rozhozená, zhoršovaly se její chronické potíže, zejména ze stresu, které vyvolalo následné jednání na XXXXX. Dle E. Ch. měla P. kamarádce sdělit, že viděla tatínka masturbovat.

Svědkyně **J. a M.C.** u hlavního líčení (č.l.1044 až 1050) se pouze vyjádřily ke vztahům ke členům rodiny Ch.. Obě svědkyně shodně uvedly, že jim není nic známo o nějaké problémové facebookové komunikaci mezi P. Ch. a M. C..

Svědce **R.U.** se ve své výpovědi u hlavního líčení (č.l. 1031) víceméně obecně vyjádřila k okolnostem výsledku nezletilé P.Ch.v přípravném řízení s tím, že na podrobnosti výsledku se již s odstupem doby nepamatuje. Nezletilá byla k obsahu poučení neměl ani obhájce žádné námítky. Dále popřela, že by komukoliv z rodiny Ch. nastiňovala, jaký bude další průběh šetření, resp. že by jim tvrdila, že se obžalovaný půjde jen léčit.

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie (č.l.179 – 198), resp. z jeho prezentace u hlavního líčení (č.l.644 , 868) znalkyní **PhDr.Blankou Špiškovou**, vyplývá, že rozumové schopnosti nezletilé P.Ch.jdou v pásmu průměru až nadprůměru. Osobnost je ve vývoji, převažují rysy introverze, emotivita je mírně labilní, afektivita spíše výbušná, hůře snáší autoritu, což je adekvátní věku. Má rozumové schopnosti a vlastnosti osobnosti na takové úrovni, aby si mohla zapamatovat, uchovat a vybavit prožité události. Znalkyně se vyjádřila ke specifické věrohodnosti poškozené. U poškozené nebyl psychologickým ani psychiatrickým vyšetřením zjištěn syndrom CAN, syndrom týraného dítěte. Ze závěrů konzultačního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví dětské a dorostové psychiatrie vypracovaného **MUDr. Eliškou Šejnohovou** resp. z prezentace tohoto posudku znalkyní u hlavního líčení (č.l. 663) vyplývá, že dívka nevykazuje známky forenzně významné onemocnění typu psychózy, je duševně zdravá. V rámci svého kalendářní rok věku je schopna reprodukovat i zamlčovat, co se v rodině dělo. Vykazuje známky reaktivního psychického onemocnění na psychickou zátěž, tzv. porucha přizpůsobení. Jedná se o dívku se sníženým sebevědomím, je lehce ovlivnitelná a zranitelná svým vystupováním a vizáží vykazuje známky předčasné sexuální zralosti. Postupem vyšetřování se svoje potíže snaží zastírat. Časově lze nárůst psychických potíží vymezit obdobím, kdy začalo vyšetřování. Matka i posuzovaná při znaleckém vyšetření tyto potíže bagatelizují a racionalizují úrazem na horách.

Znalkyně z oboru školství a kultura, odvětví psychologie **PhDr.Marie Vignatiová** ve znaleckém posudku na č.l. 535 až 552 resp. u hlavního líčení (č.l.944) uvedla, že nezletilá P. je schopna vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události jak obecně, tak i vzhledem k vyšetřované události, ale má tyto problémy. Obecná věrohodnost je problematická vzhledem k tendenci dotyčné k účelové lži. Sugestibilita a ovlivnitelnost druhými osobami je malá. Paměť nejeví známky znaky poškození. Je ochotna se k událostem vracet, neodmítá analýzu. Rozumová úroveň je v pásmu dobrého průměru, což nesnižuje obecnou věrohodnost. Má však sklon k účelové lži, která jí přináší výhody. Lhala a přiznala to i při kontaktu facebooku se svou příbuznou M. C., kdy sdělila o otci i to, že ji osahával několik let a žádal po ní aktivity ke svému sexuálnímu uspokojení - což vše byla lež. Otec ji nutil do plnění povinností školních, domácích, trestal ji zabavením notebooku , zakazoval jí kontakt s vrstevníky, za to, že se neučila. Opozice vůči otci vyvrcholila její lží, nyní zase trpí pocity viny za tento čin a strachem z otce. Obecnou věrohodnost nesnižuje sklon k bájevé lhavosti, ale snižuje ji sklon k účelové lži a potřebě na sebe u soustředit pozornost v době puberty. Jde o pubertální krizi Měla motivy pomsty vůči otci,

zaujetí pozornosti své sestřenice. Pokud lže, ví, proč. Daná konkrétní výpověď nezletilé k tomu, že nejprve otce obvinila ze sexuálního zneužívání, ze zloby na něj, pro jeho nároky na její povinnosti a zájmy a posléze své obvinění zrušila proto, že se přiznala, že si vše vymyslela, odpovídá skutečnosti. První výpověď – obviňující byla opakovaná jen ze strachu z umístění dotyčné do Klokánku. Druhá výpověď byla několikrát opakovaná v dopisech, kdy se nezletilá domáhala slyšení, odpuštění přiznává svou vinu v tom, že lhala. Druhá výpověď byla sdělena jazykem, který odpovídá věku, intelektu, a to ústně i písemně. Nebyly zde rysy implantovanosti výpovědi. Jde o přiznání dívky k vymyšlení sexuálního zneužívání otcem. Přiznání nezletilé k vymyšlení kriminálního chování otce považuje znalkyně za věrohodné, specifická věrohodnost není snížena. Nezletilá svou druhou verzi dlouhodobě nemění. V další části znaleckého posudku znalkyně uvádí, že obecná věrohodnost nezletilé je problematická, nezletilá prožívá pubertální krizi. Specifická věrohodnost nebyla dobrá, výpověď nezletilé po návštěvě na PČR vzala zpět a přiznala se ke lži. A specifická rovnost v otázce přiznání se ke lži o chování otce je dobrá. Znalkyně nezjistila syndrom týraného sexuálně zneužívaného dítěte. Zneužití nezletilé pro sexuální uspokojení jejího otce nebyl dle znalkyně prokázán, vztah nezletilé k otci je pozitivní, k matce a k sestře P. též.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie **PhDr.Vladimíra Fiedlera** a z oboru školství a kultura, odvětví psychologie – pedopsychologie **PhDr.Vladimíra Tesaře** (č.l.557) resp. z výpovědi PhDr.Vladimíra Fiedlera u hlavního líčení (č.l.857) vyplývá, že nezl. P. Ch. je dívka nadprůměrně inteligentní, která se psychicky vyvíjí v rámci populační normy a bez příznaků psychopatologie. Její psychický vývoj koresponduje s jejím věkem. Je schopna správně vnímat, zapamatovat si a následně reprodukovat prožitý děj. U nezletilé nebyly zjištěny sklony ke konfabulaci, ani k záměrnému účelovému blokování nebo zkreslování výpovědí, ani snížení věrohodnosti výpovědí jinými faktor - ovšem s výjimkou ve vyšetření zmíněného projevu pubertálním vývojem ovlivněné snahy se projevit jako „dospěla“ ve své výpovědi před policejní komisařkou ze dne 6. 6. 2013. Na základě vyšetření nezletilé znalci dospěli k názoru, že se u ní jednalo o snahu se zviditelnit, zaujmout okolí a jevit se jako zajímavá. Krom toho se na jejím jednání patrně podílela snaha „ oplatit“ otci jeho výchovné jednání uplatňované vůči ní. U nezletilé nebylo zjištěno narušení či poškození jejího psychického vývoje ani aktuálního duševního stavu, nebylo zjištěno, že by jednání otce způsobilo nějakou psychickou újmu posuzované. U nezletilé nebyl zjištěn syndrom týraného dítěte. Ohledně motivace nezletilé k obsahu jejich ručně psaných dopisů se zde projevuje celkem normální snaha omluvit se za své jednání a dle možností alespoň částečně odčinit svoji výpověď před policií. Tyto dopisy se znalci jeví jako věrohodné.

Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie **Mgr.Zdeněk Kolařík** ve znaleckém posudku na č.l. 972 až 988 resp.u hlavního líčení (č.l. 1055) uvedl, že aktuální úroveň intelektových schopností nezletilé je při dolní hranici širšího průměru, verbální i performační složky jsou vyrovnané. Osobnost je značně nezralá, s emoční labilitou, emoce získávají příliš návrh, impulsivity neproказuje

kromě té „pubertální“, dívka neurotizována probíhajícím vyšetřováním, její postoje jsou infantilní, místy působí dojmem, jako by si neuvědomovala dosah dění okolo ní. Vyšetřovaná nezletilá P.Ch. je schopna správně vnímat, zapamatovat si a následně reprodukovat prožitý děj. Nelze však vyloučit občasně lhaní. Byť si je znalec samozřejmě dobře vědom skutečnosti, že v souladu s platnou judikaturou se k vlastní věrohodnosti vyjadřuje pouze soud, psycholog sám se může vyjádřit psychologickým kritériím věrohodnosti, a to jak obecné tak specifické. Výpověď vyšetřované ze dne 17.5.2013 nesplňuje psychologická kritéria specifické věrohodnosti, rozhodně chybí mimo jiné prožitkové detaily. Tato výpověď nese znaky zkreslování a lhaní. Její odpovědi jsou zcela vágní, neurčité, v některých situacích odpovídá jen „hm“, chybí prožitková kvalita. Nezletilá je především sekundárně viktimizovaná probíhajícím vyšetřováním. Při brzkém ukončení a pokračující psychoterapii je naděje, že traumatizace z probíhajícího vyšetřování bude minimalizována. Znalec nezjistil, že by nějaké jednání obžalovaného způsobilo nezletilé újmu s výjimkou běžných pocitů újmy pubertální osobností, když po nich autorita chce nějaký výkon. To však není traumatizace, ale výchova. Syndrom CAN znalec nezjistil. Vyšetřovaná je ve svých tvrzeních ze dne 11. 6. 2014 podstatně konzistentnější než při výslechu před orgánem policie 17. 5. 2013.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexologie (č.l.149) resp. z výpovědí znalkyně **MUDr. P. Sejblové a PhDr. Marcely Langové-Šindelářové** u hlavního líčení dne 6.11.2014 vyplývá, že u obžalovaného nebyla zjištěna psychóza, tj. duševní choroba v užším slova smyslu. Jeho intelekt je nadprůměrné úrovně, bez známek organického poškození mozku. Jeho osobnost je lehce nevyzrálá se zvýrazněným sebevědomím, což se u něj projevuje tendencemi dominantně prosazovat své zájmy cíle. Z psychiatrického hlediska se však nejedná o žádnou duševní poruchu ve smyslu patologie osobnosti. Pokud se za vinu kladeného zločinu dopustil, jeho schopnost rozpoznat protiprávnost svého jednání byla plně zachována, jeho schopnost ovládat své jednání byl lehce, tj. nepodstatně snížena v důsledku psychosexuální nezralosti. Z psychiatrického ani sexuologického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný a nevyžaduje uložení žádného druhu ani formy ochranného léčení. Obžalovaný je heterosexuálně orientován. Preferuje dospělé ženy, nicméně v důsledku své psychosexuální nezralosti, která se projevuje sexuální nevyhraněností, má lehce narušenou schopnost diferencovat mezi fyziologickými a patologickými sexuálními objekty i aktivitami. Tato porucha není poruchou sexuální preference. U obžalovaného nebyla zjištěna sexuální deviace typu pedofilie. Jeho rozpoznávací schopnosti byly plně zachovány, jeho ovládací schopnosti byly lehce, tj. nepodstatně sníženy v důsledku psychosexuální nezralosti. Vzhledem k věku obviněného je psychosexuální nezralost trvalého rázu. Riziko recidivy analogického jednání poměrně malé. Ze sexuologické praxe vyplývá, že u pachatelů incestní trestných činů jí diagnóza pravé pedofilie naprosto výjimečná. Většinou jde o muže, u nichž je zneužití vlastního dítěte projevem nejčastěji patologie osobnosti nebo rodinných vztahů. Incest není pravou deviací a praví pedofilové se sexuálního

zneužití incestního typu obvykle nedopouštějí. Pachatelé incestu zůstávají většinu dlouho nerozpoznáni, protože, kromě toho, že zneužívají dívku ve své domácnosti, jsou současně vázání méně či více intenzivněji na svou dospělou partnerku a jsou schopni do určité míry naplňovat koitální část svého gynefilního scénáře. U pachatelů incestu se často nachází narušená schopnost diferencovat věk nebo i pohlaví sexuálních objektů. O jasně vyjádřenou poruchu sexuální preference typu pedofilie však nejde. Znalkyně objasňuje, že psychosexuální nezralost je vývojovou poruchou, která se fyziologicky vyskytuje v pubertě. U dospělých osob se jedná o nedostatečný vývoj sexuálního pudu, což se projevuje sexuální nevyhraněností, kdy psychosexuálně nevyzrálý člověk nepreferuje vždy přiměřený dospělý objekt nebo přiměřenou sexuální aktivitu. Takový člověk i přes svoji nevyhraněnost má možnost výběru fyziologických objektů či aktivit a je proto schopen přiměřeného sexuálního chování s přiměřenými objekty. Tato nevyhraněnost se projevuje ve více sférách sexuality. Posuzovaný znalkyním ventiloval svoji nejistotu v určování normality a abnormality v sexualitě.

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie vypracovaného **doc. MUDr. Jaroslavem Zvěřinou, CSc.** (č.l.1114 až 1124) vyplývá že nic nesevččí o tom, že by P. Ch. v době, kdy se měl dopustit inkriminovaných deliktů, trpěl duševní poruchou, chorobou nebo sexuální deviací. V době, kdy se měl dopustit inkriminovaných deliktů, byly jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti plně zachovány. Není doklad o tom, že by měl být v té době pod vlivem alkoholu, nebo drog. Pobyt posuzovaného na svobodě není nebezpečný z psychiatrického ani ze sexuologického hlediska. Uložení ochranné léčby není proto indikováno. Posuzovaný je orientován heterosexuálně. Nebyly zjištěny žádné příznaky deviantní sexuální preference. Psychosexuální nevyhraněnost, kterou zmiňuje předchozí znalecký posudek, není sexuální deviací. Navíc přítomnost psychosexuální nezralosti nebyla posuzovaného spolehlivě prokázána. Jediné PPG vyšetření s podprůměrnou aktivitou znalec nepovažuje za spolehlivý znak nezralosti. Sexuální deviace nebyla zjištěna. I pokud by bylo možno připustit přítomnost psychosexuální nezralosti posuzovaného, pak by takový stav nijak neovlivňoval ovládací ani rozpoznávací schopnosti posuzovaného. Specifická recidiva podobného incestního jednání je v daném případě vysoce nepravděpodobná. Zásluhou řešení situace v krizové poradně, policejním vyšetřováním a soudním projednáváním věci došlo k obšírnému prodiskutování všech souvisejících otázek uvnitř rodiny. Jak posuzovaný, tak jeho manželka a mladší dcera, se kterými znalec měl možnost hovořit, mají k celé záležitosti racionální postoj, který je nejrozumnější prevencí opakování podobných příhod. Jako psychosexuální nezralost se od dob Zikmunda Freuda označuje stav, kdy subjekt nedostatečně rozlišuje jednotlivé erotické podněty. V soudobé praxi se psychosexuální nezralostí rozumí především stav, kdy nelze spolehlivě doložit standardní sexuální preference podle věku objektu. Takový stav není patologický, parafilní. Může mít zásadní význam u objektivně nevyzrálých mladých lidí, zejména ve spojení s mentálním defektem a absencí partnerských sexuálních zkušeností.

Pak ovšem jde spíše o nerozvinutou sexualitu, která může být předmětem specifické výchovné a léčebné péče. O nic podobného se u posuzovaného ovšem nejedná. Vzhledem k tomu, že popsání vlastností sexuální motivace nejsou patologické, projevy takových vlastností spadají do etické, spíše než medicínské oblasti. Přítomnost lehce narušené schopnosti diferencovat mezi sexuálními objekty a aktivitami u posuzovaného nebyla prokázána. Jde o heterosexuála, žijícího ve fungujícím manželství. Popis PPG testu svědčí pro slabě pozitivní reakce na většinu nabízených podnětů. Slabá reaktivita pak v tomto vyšetření vždy nutí k opatrnosti v závěrech. Nevyhraněná diferenciací zcela jistě neznamena nižší reaktivitu a naopak, nižší reaktivita sama o sobě neznamena nevyhraněnost. Při pomocné povaze testu znalec doporučuje opatrnější interpretaci, a to zejména proto, že v dosavadním životě posuzovaného nic nesignaluje pro nějaké výrazné sexuální problémy. Incestní chování není samo o sobě řazeno k sexuálním deviacím. Nebývá tedy patologicky motivováno, pokud nejde o sex s prepubertálními objekty. Větší výskyt uvedeného stavu nezralosti u sexuálních delikventů se někdy sice předpokládá, avšak ne jako příčina takového jednání, nýbrž jako modifikující faktor, který nikdy nebyl vědecky potvrzen. Uváděná nejistota ve vztahu k vhodnosti a nevhodnosti jisté formy sexuální výchovy je spíše fakty podložený soud, než doklad nezralosti. Posuzovaný je nábožensky založený jedinec, a byl nepochybně seznámen s četnými veřejnými konflikty na téma sexuální výchovy. Existenci psychosexuální nezralosti u dosud netrestaného více než padesátiletého ženatého muže, otce dvou dětí, který neměl a nemá větší sexuální problémy, není možné považovat za prokázanou jediným atypickým PPG protokolem. I kdyby znalec připustil její přítomnost, pak takový stav není patologický, a proto by teoretická existence psychosexuální nezralosti neměla žádný vztah k inkriminovaným deliktům, pokud se jich posuzovaný skutečně dopustil.

Důkazy prvního časového okruhu (do 17.5.2013 včetně), zejména záznamy z karet klientů krizového centra XXXXX a výpovědi svědků P. D. a P. V. jsou zcela prvotními důkazy, které vznikly v době, kdy vyšlo najevo podezření o sexuálním zneužívání nezletilé P.Ch. jejím otcem, jak s ním svědky D. a V. nejprve seznámila E. Ch. a následně i P. Ch., což bylo právě zaznamenáno v kartách klientů. Pravost a správnost těchto záznamů pak u hlavního líčení potvrdili právě svědci P.D.a P.V., přičemž o věrohodnosti těchto svědků neměl soud žádných pochyb. Tito svědci jednak vypovídali pod sankcí trestního stíhání za křivou výpověď, ale zejména oni ani nemají žádného racionálního důvodu vůči obžalovanému křivě vypovídat. Zde je také nutno připomenout, že to byli členové rodiny Ch., kteří navštívili XXXXX (a ne naopak) s výše uvedenými informacemi. Nadto informace, v čem konkrétně mělo spočívat ono zneužívání (osahávání na intimních místech, otec chtěl uspokojit) se uvedení svědci nejprve dozvěděli od E. Ch., v době, kdy s P. Ch. ještě nepřišli do styku. Nicméně i P.Ch.jim způsob pohlavního zneužívání otcem, v podstatě tak, jak jej popsala předtím matka, potvrdila. Ze záznamu na č.l.136 je dále zřejmé, že o ohlašovací povinnosti byla E. Ch. poučena ještě před svým prvním vyjádřením k věci, což potvrzují ve svých

výpovědích i svědci P. (č.l.594) i V. (č.l.597). K námitkám obžalovaného, že záznamy v kartách klientů byly sepsány bez jejich autorizace až po jejich odchodu, je možno uvést, že tato skutečnost, za situace, kdy obsah předmětných záznamů byl uvedenými svědky potvrzen u hlavního líčení, nemá na pravost a správnost těchto záznamů vliv. Navíc v těchto záznamech nejsou uvedeny jen skutečnosti svědčící proti obžalovanému, ale i skutečnosti opačné, kdy např. na č.l.137 je uvedeno „..... matka si nemyslí, že by manžel byl schopný dceru obtěžovat, spíš si myslí, že má posunuté hranici či , že si dcera vše vymyslela, domnívá se, zda se dcera nemůže mstít za požadavky otce na výsledky ve škole.....“ Čili nejedná se o nějaké jednostranně sepsané záznamy. O objektivním a realistickém přístupu obou pracovníků krizového centra XXXXX svědčí např. i záznamy na č.l. 138, kde jak P. D., tak i P.V. zapsali „ ..... domlouváme se, že kroky na úrovni výkonné moci a institucí lze podniknout kdykoliv např. v návaznosti na reakci manžela..... může se ukázat, že o nic nejde, ale nyní dělá správné kroky....“. Na věrohodnosti těchto dvou svědků nemění nic ani fakt, že P. ve svém záznamu na č.l.130 popisuje telefonát se soc.pracovnicí D.K., které měla sdělit, že obě dcery paní Ch., i sestřenice a různé kamarádky byly ze strany obžalovaného zneužívány. Z výpovědí obou svědků je zřejmé, že toto byla již iniciativa P., které se svědci neúčastnili. V kartě klienta – P.Ch. je ostatně V. dne 23.4.2013 uvedeno (č.l.134) „.....jí se to nedělo.....na ni (P.) snad jen více sahal, ano bylo to trochu divné. Ale nikdy po ní nic nechtěl.....“. Ostatně následné písemné oznámení XXXXX OSPODU je označeno pouze : Plnění oznamovací povinnosti v případě sexuálního zneužívání nezletilé P.Ch.ze strany její otce pana Ch. (č.l.55). Tento dokument pak v tomto směru obsahuje pouze sdělení, že z konzultace s paní Ch. vyplynulo, že dvě další příbuzné mají s obtěžováním ze strany pana Ch.ho také nějakou zkušenost. Toto sdělení však zcela odpovídá informacím, které v rámci konzultace sdělila E. Ch., jak vyplývá z karty klienta resp. z výpovědí svědků D. a V..

Z uvedeného tedy dle názoru soudu poměrně jednoznačně vyplývá, že pracovníci krizového centra P.D.a P.V. zpočátku jen mapovali situaci a dávali podporu matce s tím, že se čekalo i na reakci obžalovaného a teprve po ní, kdy v podstatě tvrzení své manželky a dcery P. nijak nerozporoval, došlo k plnění ohlašovací povinnosti P. Ostatně i sama E. Ch. v rámci ústního jednání na MěÚ XXXXX dne 9.5.2013 uvedla (č.l.119), že jí na XXXXX moc pomohli, pomohli jí získat náhled na věc a zprostředkovali jí kontakt na psychologa.

Navíc věrohodnost výše uvedených záznamů v kartách klientů a následné výpovědi svědků D. a V. pak dále podporují i vlastní kroky členů rodiny Ch. poté, co informace o možném pohlavním zneužívání vyšla najevo. Je zcela pochopitelné a logické, dozví-li se matka, že je její dítě osaháváno otcem na intimních místech, a že dcera musí postupně otce uspokojovat, je z této zprávy zděšená a snaží se své dítě ochránit (byť je vnitřně rozpolcená a klade si otázky, zda by toho byl jej manžel schopen) . Zcela v duchu tohoto obecného závěru postupovala také E. Ch., když nečekala na návrat obžalovaného ze služební cesty a snažila se věc neprodleně řešit

cestou psychologického poradenství pro sebe i dceru na krizovém centru. Za tohoto stavu je pak opět zcela logické a normální, že požaduje, aby se obžalovaný odstěhoval a podstoupil nějakou psychoterapii či léčbu, jak je opět popsáno v kartách klientů. V rozporu s výpovědí E. Ch. u hlavního líčení, kde tvrdila (č.l.921), že odstěhování obžalovaného bylo pouze přechodnou záležitostí, než se celá situace uklidní, je obsah záznamu v kartě klienta na č.l.138, kde je uvedeno „..... klientka jej (obžalovaného) upozornila na skutečnost, že odluka není otázkou měsíců a aby si našel podnájem či zakoupil byt. Trvá na léčení, chce mu být oporou, ale nevystaví dceru opakovaně potencionálnímu riziku. Přislíbila mu doprovody ke knězi, na psychoterapie a sexuologii. Neví, zda mu dokáže odpustit, ale nyní se chce postarat o dceru “.

Pokud by matka nepocítovala situaci za velmi závažnou, nepodávala by na krizovém centru také další rozšiřující informace o primární rodině obžalovaného, o možném obtěžování i jiných příbuzných, o pornografickém materiálu v jeho počítači apod. (tyto informace si pracovníci XXXXX těžko mohli vymyslet). Těžko by pak také obžalovanému dne 12.5.2013 psala sms zprávu (č.l.283) „.....I přes to, co prožíváme. Tu strašnou bolest a beznaděj se za tebe modlíme.....Kdyby došlo k nejhoršímu, počkám na tebe....“ (jakou strašnou bolest a beznaděj měla tedy svědkyně na mysli, pokud by šlo jen o rozhovor obžalovaného a dcery P. nad vhodností masturbace před předčasným zahájením intimního života, k čemu nejhoršímu by pak mělo dojít, aby musela na obžalovaného počkat ?). Dcera P. by pak jistě v sms zprávě dne 26.4.2013 (č.l.278) otci nepsala „.....taťko, jen chci, abys věděl, že tě mám moc ráda a že bych nikdy nešla proti tobě. Ale zase musí se chránit i p., je malá. ....Byla jsem před tím z toho hodně špatná a psychicky na dně, je to pro mě snad nejtěžší období v životě.....každý chybujem.....“ (před čím by se musela P. chránit, když by šlo jen o popisování vhodnosti masturbace, z čeho by pak byla 22-ti letá dcera obžalovaného psychicky na dně, když by šlo jen o tento nijak závadný druh sexuální výchovy ?). A švagrová E. Ch. by ze zprávy, kterou se dozvěděli, nebyla v šoku, jak uvádí ve svém čestném prohlášení E. Ch. (č.l. 47).

Totéž lze konstatovat i ohledně chování obžalovaného po jeho návratu ze služební cesty. Předně je nutno se opět zabývat tím, s jakými informacemi byl obžalovaný po návratu ze služební cesty seznámen a s jakými informacemi odcházel do krizového centra. Jak vyplývá z výše uvedených důkazů, E. Ch. získala informaci o osahávání své dcery na intimních místech otcem, který chtěl uspokojit, což jí dcera potvrdila. Tyto informace pak sdělila pracovníkům krizového centra a následně je na krizovém centru potvrdila i P. Ch.. Za tohoto stavu věci je pak zcela logické, že tytéž informace poté E. Ch. sdělí svému manželovi. Naopak by odporovalo zásadám elementární logiky, pokud by E. Ch. navzdory tomu, že dne 22.4., 23.4.2013 na XXXXX sděluje výše uvedené skutečnosti, o tři dny později manželovi sdělovala (viz kalendář obžalovaného na č.l.304 .....E. mě seznamuje s problémem....) informace jiné, týkající se údajně jen nevhodného vysvětlování výhod masturbace před předčasným zahájením sexuálního života. Protože pak by obžalovaný neměl důvod sdělovat P. D., že svého konání lituje, chce to napravit, že si neuvědomil, že by to někomu mohlo

ublížit, a že dcera nikdy neřekla, že by jí to vadilo. P.V. by pak nesděloval, že je mu to líto, že není násilník, kdyby věděl, že se to dceři nelíbí, tak by k tomu nedošlo, že pročítá anglické servry, kde je masturbace před dítětem označována za normální (a on chtěl ukázat, jak to s tou masturbací je .....viz.č.l.145), nepoukazoval by na svůj neuspokojivý sexuální život s manželkou s tím, že za to do jisté míry může právě manželka, neuváděl by, že navštívil kněze a byl překvapený z jeho reakce, když mu kněz řekl, že měl jít raději do bordelu. Den po návštěvě XXXXX by si pak do kalendáře neměl důvod psát – 30.4.2013 P. U., kapucín, zpověď, rozhřešení, pokora (č.l.306). Obžalovaný by pak ani neměl důvodu tvrdit, že se chce léčit (z čeho by se také chtěl léčit, z vlastní masturbace před několika lety nebo ze sdělení dceři o přednosti masturbace před několika lety ?), neměl by důvod vyhledávat kněze a psychologa a neměl by důvod se odstěhovávat z domu (v této souvislosti je také nutno pozastavit se nad postupem obžalovaného, který na jedné straně tvrdí, že s dcerou jen probíral otázky vhodnosti masturbace, což by pak také mělo být předmětem jeho návštěvy psychologa, avšak tohoto psychologa - PhDr.L. B. č.l.846 - odmítne zbavit povinnosti mlčenlivosti, aby o průběhu konzultace s obžalovaným vypovídal). Obžalovaný by také neměl důvod psát své dceři P. v noci sms zprávy, že mu teprve došlo, čeho se dopustil, že je mu ze sebe špatně, dokola se omlouvat, aktivně vyhledat odbornou pomoc, chtít nastoupit aktivní léčbu, jak vyplývá ze záznamu o průběhu konzultace s P. Ch. dne 30.4. 2013 (č.l. 134).

Naopak, pokud by obžalovaný věděl, že se ničeho nedopustil, vůbec nic by mu nebránilo sdělit pracovníkům centra XXXXX, že tvrzení jeho dcery a manželky je úplný nesmysl resp. by jim mohl uvést, že se maximálně jednou, před několika lety, stalo, že jej dcera měla přistihnout při masturbaci, což jistě není nic tak hrozného (kvůli čemu by se měl odstěhovat, navštívit kněze, psychologa a chtít se léčit) a už vůbec ne protiprávního. Vždyť pojem masturbace ve spojení s jeho dcerou by v něm okamžitě musel vyvolat vzpomínku na jediný možný případ, kdy by k tomuto spojení mohlo dojít, a tím bylo údajně přistižení při masturbaci. V životě obžalovaného se zřejmě nestávalo každý den, že by jej dcera přistihla při masturbaci, a on jí potom musel vysvětlovat, co to vlastně masturbace je, takže tuto výjimečnou záležitost by si prostě musel ihned vybavit a sdělit ji manželce (která by pak na XXXXX neuváděla, že se nebránil, a vše potvrdil) a následně na XXXXX. Obžalovaný však nic takového rozhodně neudělal, naopak informace o pohlavním zneužívání dcery, se kterými E. Ch. a poté i P.Ch. na XXXXX přišly, ani nijak nevyvracel, pouze tvrdil, že nevěděl, že dělá něco špatně (k dotazu zda se obžalovaný nějakým způsobem ohradil proti něčemu, že by informace sdělované dcerou nebyly pravdivé, svědkyně P.D.na č.l. 612 uvedla:... „ *ne, tohle ne, nikoliv, pan Ch. přišel opravdu s tím, že si vědom, že překračoval určité hranice, odvolával se na jakousi zahraniční literaturu....*“). Přitom každý normální člověk (a to nemusí být člověk s nadprůměrným intelektem jako obžalovaný), pokud by se dozvěděl zcela nepravdivé informace, že měl sexuálně zneužívat svoji dceru, by od počátku zcela kategoricky a opakovaně trval na tom, že tyto informace nejsou pravdivé. Takový člověk by tedy rozhodně nehovořil o tom, že „.....*manželka nikdy nic nepoznala, nic neřekla, dcera se nikdy nebránila, nesvěřila se matce, se*

odstěhoval z domu, se chce léčit, vyhledal pomoc kněze, se také rozhodl vyhledat pomoc sexuologa, čte anglické servry, kde je napsáno, že masturbace je v pořádku a on jen chtěl ukázat, jak to s tou masturbací je, on tím ani nemyslel nějaké své uspokojení, se domnívá, že trochu viny nese i manželka, neměli spolu uspokojivý sexuální život, měli problémy, překvapilo ho, že dokonce i kněz mu říkal, že si měl raději zajít do bordelu“. Přitom logickým výkladem slovního spojení *...nikdy nic nepoznala;... nikdy se nebránila....* je nutno dojít k závěru, že šlo o opakovaná jednání (jak o nich zpočátku hovoří manželka a mladší dcera obžalovaného) a nikoliv o jednorázové přistižení při masturbaci. Stejný logický výklad spojení *.....on tím ani nemyslel nějaké své uspokojení....* těžko umožňuje uvažovat o nějakém náhodném přistižení. Takový člověk by pak také asi nepsal své starší dceři sms zprávy, že mu teprve došlo, čeho se dopustil, že je mu ze sebe špatně a nevyhledal by zpověď a rozhřešení u kněze.

Zde je nutno opět připomenout, že závažnosti informace, kterou E. Ch. zjistila, odpovídá již samotný fakt, že členové rodiny Ch. navštěvují krizové centrum, a nikoli např. jen nějakého dětského psychologa či dětskou nebo manželskou poradnu.

Obžalovaný včetně jeho rodinných příslušníků se tedy až následně snaží navodit dojem o jakémisi zločinném působení pracovníků sdružení XXXXX, ke kterým se Ch. pouze dostavili s prosbou o radu psychologa pro náhled na věc probírání otázek pohlavního života P.Ch.s jejím otcem (obžalovaný na č.l.614 uvádí „..... řešil se problém, dcera měla problém a mluvilo se o něčem takovém citlivém jako je sexuální život, měli jsme v domácnosti stres, rodina tam šla na XXXXX se poradit, vyhledat pomoc.....“ anebo viz. trestní oznámení na pracovníky organizací XXXXX a OSPOD na č.l.740, kde je uvedeno „ .....všichni výše uvedení oznamovatelé navštívili v průběhu dubna 2013 společnost XXXXX za účelem získání rady psychologa pro náhled na věc probírání otázek pohlavního života dcery P.Ch. s jejím otcem P.Ch....“ Dle jejich až následných tvrzení se tedy nejprve matka P. dozví informace o probírání vhodnosti masturbace nežli předčasného zahájení sexuálního života mezi jejím manželem a dcerou. a s touto v podstatě nevinnou informací navštěvují krizové centrum XXXXX a žádají o radu. A právě pracovníci zařízení XXXXX z této nevinné informace účelově „ vyrobí „ pohlavní zneužívání nezletilé P. obžalovaným (viz výpověď obžalovaného na č.l.438, kde uvádí „ ....tak jsem šel i já osobně na XXXXX s cílem hlavně ochránit moji dceru.....;....XXXXX i OSPOD následně celou věc překroutily....“). Tento závěr, je však zcela v rozporu jak s původním tvrzením všech členů rodiny Ch., tak zejména s původní reakcí E. Ch., P.Ch.a obžalovaného, jak mimo jiné vyplývá i z výpovědí svědků P. D. a P. V..

V tomto směru je možno i připomenout zjištění PhDr.Marcely Langové-Šindleářové u hlavního líčení dne 6.11.2014, kde znalkyně uvedla, že obžalovaný za okolností, které jej subjektivně nějak destabilizují, sahá k extrapunitivitě tzn. že v problémových situacích promítá vinu do toho druhého a snaží o neodklonitelné prosazení jeho vlastního pohledu na věc. Tento závěr pak zcela odpovídá

následným reakcím obžalovaného vůči zaměstnancům XXXXX, vůči orgánům přípravného řízení a nakonec i vůči soudu, kterého obviňoval z průtahů v této věci, kdy bylo dle jeho názoru konáno zbytečně 6 hlavních líčení a dále namítal, že z jednání soudu nebylo do poslední chvíle jasné, jakým způsobem rozhodne. Přitom pouhým nahlédnutím do spisového materiálu kdokoli zjistí, že soud pouhé dva dny po podání obžaloby vyzývá obhájce obžalovaného ke sdělení skutečností nutných k nařízení hlavního líčení, a po marném uplynutí výzvy, tuto musel urgovat s poukazem na postup dle § 66 odst. 3 tr.ř.. V dané trestní věci bylo konáno celkem 7 hlavních líčení, což představuje 33 hodin dokazování, kdy soud prováděl četné důkazy navržené právě obžalovaným. A byť měl být rozsudek vyhlášen již dne 3.10.2014, nestalo se tak, neboť obžalovaný požadoval dokazování doplnit přesto, že dva dny předtím žádné návrhy na doplnění dokazování neměl. Z uvedeného je tedy zřejmé, že v této věci ze strany soudu k žádným průtahům nedošlo. A k námitce týkající se obžalovaným namítané „ právní nejistoty „ , která měla být způsobena tím, že z jednání soudu nebylo do poslední chvíle zřejmé, jakým způsobem rozhodne, je možno pouze stručně uvést, že takový postup je naopak zcela v souladu s čl.36 odst.1 Listiny základních práv a svobod a s § 79 odst.1 zák.č.6/2002 Sbírky.

Jak se postupem doby měnil popis obsahu oné facebookové komunikace ze strany E.Ch. je možno zjistit z následujících skutečností :

- ze záznamu o konzultaci na č.l. 137, jakož i z výpovědí svědků D. a V. je zřejmé, že dle sdělení svědkyně se jí dcera svěřila, že ji otec osahává na intimních místech, dle dcery k nevhodnému chování docházelo opakovaně, otec chtěl uspokojit,
- v protokolu o ústním jednání na MěÚ XXXXX dne 9.5.2013 svědkyně sděluje (č.l.119), že její dcera si měla telefonovat s dcerou vzdálené příbuzné s tím, že s ní otec probírá otázky pohlavního života a masturbaci
- v přípravném řízení nevyprávěla
- v čestném prohlášení na č.l.47 chce podat vysvětlení k informacím, které mohly být interpretovány, vzhledem k závažnosti případu značně zkresleně, dcera měla napsat podivný mail o masturbaci a nějaké sexuální výchově s manželem, podivném hlazení, dcera se o tom moc nechtěla bavit
- u hlavního líčení dne 30.4.2014 opět odmítla vypovídat
- u hlavního líčení dne 6.8.2014 uvedla, že k dotazu bratra, zda by mohl manžel dceru obtěžovat sdělila, že je to blbost, informaci, kterou bratr dostal, bylo to, že dcera psala něco o masturbaci, o manželovi a něco o šahání, na XXXXX potvrdila to, že na ni měl šahat, dcera jí potvrdila pouze, že tam napsala o masturbaci, o tatškovi, a že na ni šahal.

K tvrzení, že obžalovaný se svou dcerou P. pouze probíral otázky pohlavního života a masturbace je nutno uvést následující. Normálně fungující rodiče by zajisté měli s dětmi vhodnou formou a úměrně jejich věku probírat otázky sexuálního života. Děje se tak buď za účasti obou rodičů či povětšinou tyto otázky více probírají matky

s dcerami a otcové se svými syny. Nicméně lze i připustit, že v případě rodiny Ch. by tuto roli mohl na sebe převzít obžalovaný jako otec nezletilé P., vzhledem k údajné prudérnosti E. Ch., byť u hlavního líčení (č.l.608) obžalovaný tvrdil, že sexuální výchovu dcery zajišťovali společně s manželkou, neměli to rozdělené, nezvládl by, aby dívky byly odborně zasvěcovány od něj, otázky antikoncepce, zahájení sexuálního života příslušely manželce, nezasahoval do toho. Je však již poněkud zvláštní, že tuto svoji sexuální výchovu s manželkou nijak nekonzultuje (byť tvrdí, že sexuální výchovu zajišťovali společně), zejména má-li s devíti či desítiletou dcerou (viz. výpověď P. na č.l.850 – *bylo mi devět, deset ....*) probírat otázky mužské masturbace. I kdyby nastala situace, kterou až následně prezentují členové rodiny Ch., že byl obžalovaný dcerou přistižen při masturbaci (otázkou však vůbec je, co vlastně měla P. vidět, když na č.l.850 tvrdí, že pouze viděla, jak si otec sahá do trenek, což již samo o sobě je zvláštní druh masturbace ve vlastním domě) a následně dceří tuto skutečnost vysvětloval, je s podivem, že tuto událost své manželce ještě ten večer anebo ráno neoznámil, to vše za situace, kdy se dle jejich tvrzení jednalo o příkladnou rodinu (jak tvrdí Ch. V a Z.) a oba rodiče žili 25 let ve šťastném manželství. Vždyť kdo jiný než rodiče žijící ve šťastném manželství by měli společně řešit situaci, kdy má devíti či desítiletá dcera vidět otce při masturbaci. A právě za takovéto údajně bezproblémové rodinné situace prostě není logické, že pokud měl problém v rodině vzniknout pouze ohledně nesouhlasu E. Ch. se způsobem sexuálního výchovy, spočívající jen v tvrzení obžalovaného dceří o přednosti masturbace před brzkým zahájením sexuálního života, že E. Ch. nepočká na návrat obžalovaného ze služební cesty, nesnaží se další informace získat nejprve od něj, nenavštíví společně např. nějakého dětského psychologa s dotazem, jakým způsobem má probíhat sexuální výchova dcery, ale naopak rovnou přichází na krizové centrum s údaji o sexuálním zneužívání dcery, požaduje po obžalovaném, aby se odstěhoval a léčil. Zvláště, když se mělo údajně jednat o situaci tří až čtyř let starou. Také by svědkyně obžalovanému neměla důvod psát výše citované sms zprávy. O jakém podezření by pak E. Ch. hovořila ve svém čestném prohlášení na č.l. 48 („.....řešili jsme i budoucnost, pokud se prokáže, že podezření je pravdivé, zda jsem schopna uživit obě dcery, co s bydlením....“) ? Jaký vliv na její schopnost uživit obě dcery a na jejich bydlení by mělo zjištění, že obžalovaný s dcerou před několika lety pouze probíral otázky pohlavního života a masturbace ? A sdělovala by pak P. Ch. dne 30.4.2013 na XXXXX (č.l.134), že by již nikdy nenechaly s matkou sestru a otce o samotě resp. psala by otci sms zprávu v podobném duchu, že je P. malá a musí se chránit ?

Výše uvedené skutečnosti popisující postupné změny v chování a vyjadřování členů rodiny Ch. pak zcela korespondují nejprve se záznamy v kartách klientů a poté s jejich následnými vyjádřeními a výpověďmi k otázce dalšího postupu ve věci.

V kartě klienta E. Ch. je na základě konzultace s P.D. ze dne 23.4.2012 uvedeno (č.l.138), že klientka „.....sděluje obavy o další vývoj, ve firmě manžela je zaměstnána jako účetní a ekonomka, dům a vše sice spadá do SJM, ale pořízeno díky s.r.o.;.....vzhledem k možnostem manžela se bojí případných soudních

procesů; ..... klientka by volila smírnou cestu, nechce ohrozit manžela v podnikání, dcery vystavit výslechům. Zmiňuje, že bydlí na vesnici a neumí si představit reakce okolí. Domnívá se, že by se museli z obce odstěhovat...“

Na základě konzultace E.Ch. s V. dne 29.4.2013 je v kartě klienta (č.l.138) uvedeno, „.... hovoří s bratrem, dává mi jej k telefonu, i on po nás chce, abychom panu Ch.mu dali ještě čas, začal chodit ke knězi “.

Téhož dne konzultace pokračovala s P.D., která do karty klienta (č.l.139) uvedla „..... upozorňuji na ohlašovací povinnost. Klientka se zdráhá.....; .....chce věřit tomu, že se manžel napraví, prozřel. Často se odvolává na víru, na odpuštění.....; .....je patrné, že klientka bojuje se snahou manžela ke změně, velmi kladným vztahem dcer k otci a povinností.....; Klientka zmiňuje velkou obavu z reakce dcer, má strach z traumatizace, řeší dotace manžela na firmu, bydlení na vsi, bojí se, že ztratí důvěru, rodinu “.

Na základě konzultace s E. Ch. dne 30.4.2013 uvedla P.D.do karty klienta (č.l.140) „... sděluje, že se jí vše rozleželo. Ohlašovací povinnost sdělila manželovi a starší dceři, ta chtěla běžet zpět do krizového centra, že jsme jim slíbili diskrétnost a mlčenlivost. Informaci sdělila i mladší dceři, plakala, obviňovala se, že vše je pouze kvůli ní. Rozbila rodinu, měla raději mlčet. Klientka žádá, abyjsme neničili jejich rodinu, otec se snaží, plní všechny podmínky. Nejdříve chtěla podat TO (trestní oznámení-pozn. soudu), to se jí však rozleželo, bojí se traumatizace, nahlášení na obci, dopadů na pověst dcer, rodiny, sekundární viktimizace. Také bratr a sestřenice jí radí, aby nepodával TO, vedlo by to k likvidaci a očernění nejenom manžela. Žádá, abychom na manžela nepodávali TO “.

Dále je pak nutno zopakovat tvrzení E. Ch. v jejím „Čestném prohlášení,, (č.l. 48), kde uvádí „.... řešili jsme i budoucnost, pokud se prokáže, že podezření je pravdivé, jestli dcery užívím “.

V kartě klienta P.Ch. je po konzultaci ze dne 23.4.2013 P.V. uvedeno (č.l.134) „....ve firmě dělá bakalářku, to asi nepůjde dál, vůbec neví, co se bude dít dál, jak na tom budou ekonomicky “.

Na základě konzultace s P. Ch. ze dne 30.4.2013 pak P.D.uvádí (č.l.134), „....sděluje, že si nepřeje, aby jsme na otce podávali trestní oznámení.....; otec v noci psal sms zprávy, že mu teprve došlo, čeho se dopustil, je mu ze sebe špatně. Dokola se omlouval, aktivně si vyhledal odbornou pomoc, chce nastoupit aktivní léčbu. Ohlášením nejvíce ublížíme mladší sestře.

Klientka pláče. Sděluje, že pro otce je největším trestem to, že se odstěhoval. Otec se k nim choval vždy velmi hezky, trávil s nimi hodně času. Nikdy by již nenechaly s matkou sestru a otce o samotě. V případě TO (trestní oznámení) bude následovat oznámení na obci, likvidace firmy, stěhování, zničení rodiny. Sestra si následky ponese na celý život “.

V této souvislosti je nutno obecně zmínit i odbornou literaturu, ze které je zřejmé, že sexuální zneužívání je poměrně častý, ale málo oznamovaný a obtížně kontrolovatelný jev (oběti spíše mlčí, svědkové se zdráhají problém zveřejnit a řešit oficiálním způsobem, dokazování v trestním řízení je z mnoha důvodů komplikované, v soudním řízení pak dominují znalci, psychiatři, sexuologové a psychologové) ; sexuální zneužívání není vázáno na určitou sociální vrstvu, prochází napříč sociálním spektrem bez ohledu na materiální či vzdělanostní zázemí pachatelů; naprostá většina pachatelů není duševně nemocná; mezi pachateli a oběťmi obvykle existují určité vazby, ve statistikách jednoznačně převládá zneužívání známými pachateli. Je zřejmé, že ochota k oznamování tohoto deliktu je nízká. To platí zejména pro nejčastější podobu zneužívání na pozadí rodinných vztahů. Děti jsou pod silným tlakem udržet nekalé chování svých blízkých v tajnosti. Jen nepatrný zlomek zneužívaných dětí se někomu svěří ještě v době, kdy zneužívání pokračuje. Dokonce, i když vyjde celý problém najevo, není automaticky oznamován. Odhaduje se, že jen přibližně každý šestý až desátý případ, který je zjištěn, je také oficiálně oznámen na policii. Zpravidla se dítě náhodou a pod vlivem okolností někomu svěří, sdělí vše své kamarádce či kamarádovi, řekne to rodičům, zvláště pak matce. Vzápětí však asi tři čtvrtiny skutečně zneužívaných dětí svou viktimizaci opět popřou, zejména jsou-li konfrontovány se zděšením a prudkou reakcí okolí (v tzv.slušných rodinách středních vrstev bývá silně psychicky zasažena nic netušící matka, pro kterou po zjištění zneužívání vlastního dítěte známým pachatelem „ končí svět „. Dítě mívá pocit, že svým odhalením vlastně způsobilo její neštěstí. Stejně bezvýchodná je situace, kdy se matka postaví na stranu partnera třeba z obavy ze ztráty živitele rodiny). Mnoho dětí později lituje, že něco přiznaly. Samotný fakt oznámení případu odstartuje na druhé straně množství závažných problémů uvnitř i vně rodiny zneužívaného dítěte. (viz. Doc.PhDr.Ludmila Čírtková, CSc. Forenzní psychologie, 2.upravené vydání, Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o. str.164, 167, 168).

Podobně k tomu PhDr.Blanka Špíšková u hlavního líčení (č.l.649) uvedla „.... je obecně z literatury známo, že prostě 90% těchto oznámení bývá staženo z důvodu, že nastanou v rodině problémy, že lidi něco oznámí a jakmile se to na policii začne probírat, tak v podstatě se ta rodina otřese v základech, což je pochopitelné, lidské. Matky to stahují z důvodů ekonomických a celkově to ty děti stahují z toho důvodu, že se dostanou do takových mlýnských kamenů těch rodičů. Jednak mají ambivalentní vztah k tomu, který to páchá, čili mají ho rádi a současně mají i negativní, že jim něco, co oni nechtěli, udělal, ale ta láska k rodiči vždycky převáží. A ty matky to stahují z důvodu obav o budoucnost rodiny a takového jako skandálu..“.

Neochotu oznamovat takové delikty koneckonců ve své výpovědi potvrzuje i znalec PhDr. Vladimír Fiedler, který u hlavního líčení uvedl (č.l. 864), že pokud např. v rámci vyšetření zjistí pohlavní zneužívání, přesvědčuje matku, aby věc oznámila na policii, a když ona nechce, oznámí věc sám.

A přesně tato situace, popisovaná v odborné literatuře resp. PhDr.Špíškovou, nastala i v případě rodiny Ch.. Je zcela logické, že tak, jak se postupem doby E. Ch. ocitá mezi mlýnskými kameny (viz již zmiňovaná vyjádření a její reakce popsané v kartě klienta), jak o nich hovoří znalkyně PhDr.Špíšková, zcela nutně se mezi nimi musí ocitnout i P.. A za této situace pak nezletilá vypovídá dne 17.5.2013, kdy sama uvádí, že o celé záležitosti již znovu nechce hovořit a na otázky odpovídá velmi stroze a vágně. Nicméně i tak je její, byť v daném čase již strohá a vágní výpověď, v zásadě v souladu s tím, co svědkyně uvedla své matce před jejím příchodem na XXXXX a zejména svědkovi V.. Tato výpověď jednak odpovídá reakcím obžalovaného, který se odstěhoval z místa bydliště, navštívil kněze a psychologa a tvrdil, že se chce léčit a jednak prvotním reakcím zejména její matky včetně výše uvedených sms zpráv, které obžalovanému zasílala. Dle názoru soudu je zde zřejmá nechuť znovu popisovat prožité události spojená s postupným tlakem rodiny, aby celá záležitost již dále nebyla řešena. Nicméně pokud je obhajobou anebo např. znalkyní PhDr.Vignatiovou namítána vágnost výpovědi P.Ch.ze dne 17.5.2013, čímž má být snižována její věrohodnost (otázka znaleckého zkoumání věrohodnosti bude zmíněna níže), pak je možno odkázat např. na souborný článek autorů Radka Ptáčka a Ludmily Čírtkové v Časopisu Psychiatrické společnosti ČLS JEP, z něhož mimo jiné vyplývá, že „..... řada autorů, poukázala na skutečnost, že děti, ale také osoby s vyšší úrovní sociální úzkosti, vykazují nižší ochotu ke spontánnímu podání alespoň přiměřeně detailizované výpovědi. Množství informací podané ve výpovědi může také úzce souviset s probíraným tématem, které může posuzovanou osobu uvádět do rozpaků nebo jí přivodit jiné nepříjemné pocity. Z tohoto důvodu může být zvláště dětská spontánní výpověď poměrně málo detailizovaná...“.

Tento závěr také potvrzuje i zjištění, že i v případě pohovorů se svědkyní Mgr.T., se nezletilá P. vyjadřuje podobným způsobem (č.l.625 „..... jsem její psycholog, snaží se na sobě pracovat, jde to ztuha, vyjadřuje se vágně, neurčitě....“). V této souvislosti je třeba připomenout i tvrzení PhDr. Špíškové, která u hlavního líčení (č.l.662) uvedla , „ .....u dětí bývá časté, že pokud se jedná o tyto věci, že mluví jako v náznacích a vágně a že to nejsou schopny úplně dopodrobna popsat, vyhýbají se tomu popisu, někdo ze studu, někdo proto, že se např. dostal do určitého vnitřního konfliktu vůči otci, kterého má jinak ráda anebo vůči matce....“ . A konečně také znalec Mgr.Kolařík u hlavního líčení (č.l.1062) uvedl, že i na jeho vyšetření šla nezletilá P. „, ...s takovou tou pubertální nechutí, už zase musím k nějakému psychologovi a zase to říkat.....“ . K dotazu, jakým způsobem přistupovala P. ke své výpovědi dne 17.5.2013 znalec uvedl (č.l.1062) „.....z těch projevů se jí zřejmě moc nechtělo, ale to si myslím, že je běžné a normální.....“ .

K tvrzení, že při výpovědi P.Ch. chybí tzv.prožitková část je nutno opět zopakovat, že celá její výpověď dne 17.5.2013 je podstatně ovlivněná zjevnou nechutí (kterou zmiňuje sama svědkyně při výslechu a potvrzuje ji i K.) již se o celé záležitosti dále bavit. Námitku, že prožitková část chybí proto, že celou událost neprožila a neví, jakým způsobem jí popsat (viz. např. K. na č.l. 1068) „.....já si nemyslím, že ve třinácti letech

ví, jak někoho jiného masturbovat....“), lze těžko akceptovat za situace, kdy sama P. a obžalovaný shodně tvrdí, že viděla tatínka masturbovat, P. dále tvrdí, že viděla dvakrát masturbovat spolužáka ve třídě (č.l.853), takže mužskou masturbaci měla na vlastní oči vidět nejméně třikrát, dále si kluci měli ve škole pouštět porno, sama viděla ztopořený úd, mužskou masturbaci viděla asi na těch videích, co je pojem masturbace ví (č.l. 854). Nehledě na další informace získané na internetu, o nichž se zmiňují znalci Mgr.Kolaříkovi či informace získané např. z časopisů Luckystar, Top dívky, předložené Mgr.T., pročež by tedy neměla mít problém ji u výsledku popsat. Tyto skutečnosti rovněž vylučují námitku obhajoby, že pokud byla při výsledku dotazována na masturbaci, nemusela vědět, o jaký pojem se jedná. Zde je také nutno zmínit zjištění znalkyně MUDr.Elišky Šejnohové, že P.Ch.svým vystupováním a vizáží vykazují známky předčasné sexuální zralosti (č.l. 197).

K tvrzení, že při výpovědi ze dne 17.5.2013 chybí tzv.emoční doprovod (viz. např.Mgr.Kolařík č.l. 1069 „.....několikrát, se tomu smála.....;.....kdyby skutečně toho otce masturbovala, tak by ten doprovod byl úplně jiný....“) je nutno nejprve oponovat, že projev P., jak je na DVD zaznamenán, rozhodně nelze označit jako smích v pravém smyslu slova a dále je již v kartě klienta – P.Ch.je na č.l.130 uvedeno, „.....jsou patrný známky snížené emotivity.....“. Zejména však i v rámci výpovědi u hlavního líčení P. v odpovědích na podobné otázky reaguje stejně, když na dotaz, co tedy dělal tatínek s rukou v kalhotách, reagovala takto (č.l. 853) a stejně pak reagovala i v případě, kdy hovořila o masturbaci spolužáka ve třídě či malování penisu a dalších věci na tabuli. Dle názoru soudu se jedná o vcelku normální reakci a určitý obranný mechanismus pubertální dívky při probírání témat podobného charakteru . To vše za situace, kdy z výše uvedených skutečností vyplývá, že otázky např. masturbace pro takovou dívku rozhodně nejsou věci až tak výjimečnou, zvláště v dnešní době, kdy se děti tohoto věku s lidskou sexualitou v různých podobách setkávají dnes a denně např. ve sdělovacích prostředcích, na internetu či v časopisech. V případě P. rovněž nelze přehlédnout, že jednání otce, kterého má velmi ráda, na ni nemuselo zanechat nějaké výrazně trvalé negativní stopy vzhledem k menší míře zásahu do její tělesné integrity a také s ohledem na poměrně velký časový odstup mezi prožitou událostí a výpovědí svědkyně. V tomto směru je opět možno citovat Doc.PhDr.Ludmilu Čírtkovou, CSc., která v již zmíněné publikaci Forenzní psychologie na str.174 uvádí: „*Ne každé zneužití dítě musí trpět pozorovatelnými poruchami. Zhruba až 40% dětských obětí neprojevuje žádné výraznější symptomy v době, kdy je delikt odhalen. Jaký dopad bude mít zneužívání na dítě, závisí na řadě momentů. K těm nejdůležitějším patří: věk dítěte a věk pachatele, znaky zneužívání (jak dlouho trvalo, blízkost ve vztahu pachatel-oběť, eventuální použití násilí), reakce okolí na oznámení* “. Rovněž v již výše citované publikaci Aplikovaná forenzní psychologie, Grada Publishing, a.s. 2013, PhDr.Ingrid Matoušková, Ph.D. na str.248 uvádí:“*...v případě emocionálního doprovodu je třeba upozornit na tzv.fenomén izolace, kdy extrémní zážitky – zvláště negativní povahy –, opouzdří „ obranné psychické mechanismy; to vede k určité apatii, netečnosti k tomu, co se přihodilo, a zdánlivou citovou lhostejnost a chlad nelze proto v těchto případech automaticky devalvovat na příznak nevěrohodnosti. Rovněž*

PhDr.Karel Netík ve svých monografiích tvrdí, že nedostatek emočního doprovodu nekvalifikuje výpověď jako nevěrohodnou, ale může být důsledkem obranného mechanismu izolace; dále je známo, že ne každé pohlavní zneužívání musí nedospělce traumatizovat, oběť může rozvinout i pozitivní citový vztah k pachateli (totéž uváděla i PhDr.Špišková).

K další námitce, že svědkyně nedokáže popisované jednání časově zařadit, je nutno uvést, že v soudní praxi je poměrně velmi časté, že dětské oběti v případě sexuálního zneužívání dokáží velmi obtížně specifikovat počet a druh jednotlivých aktivit pachatelů vůči jejich tělesné integritě, stejně jako obtížně dokáží tyto aktivity zařadit do nějakého časového rámce. To vše za situace, kdy jejich výpověď od popisovaného jednání dělí řada měsíců či roků, což je i případ P. Ch.. Ostatně ani sám obžalovaný nebyl schopen blíže specifikovat dobu, kdy mělo dojít k údajnému přistižení při masturbaci, když v tomto směru hovořil pouze „o několik let staré situaci“. Navíc pokud by P. k výslechu šla s tím, že si bude „držet tu svoji lež“, jak sama následně uvádí, těžko by se nechala hodinu trápit neustálými dotazy na dobu, kdy k předmětnému jednání mělo docházet a prostě by si nějaký, byť velmi obecný, časový údaj vymyslela, stejně jak si údajně měla vymyslet vlastní sexuální zneužívání.

K tvrzení, že v době výslechu mohla být P. pod vlivem následků úrazu na lyžích, který utrpěla dne 15.3.2013 (č.l. 337) resp. pod vlivem nějakých léků (Diazepam), je třeba uvést, že z pořízeného videozáznamu rozhodně nic takového není ani náznakem zřejmé. Ostatně pokud by P. měla mít v době výslechu nějaké (jakékoliv) zdravotní problémy, zcela nepochybně by je E. Ch. (kdo jiný, než matka) sdělila policejní komisařce, což se však nestalo. Rovněž obhájce v průběhu výslechu P. dne 17.5.2013 neměl naprosto žádnou připomínku ohledně nějaké zdravotní indispozice svědkyně před či v průběhu výslechu. Totéž lze pak konstatovat ohledně konzultace P. dne 23.4.2013 na XXXXX. Ani zde nebyl svědek V. P. Ch. resp. její matkou upozorněn, na jakékoliv zdravotní problémy P.. V kartě klienta – P.Ch. je na č.l.130 také uvedeno „...*kontakt i spolupráce dobrá, myšlení a řeč koherentní, důvěryhodná...*“. K této otázce se také vyjadřovala i znalkyně PhDr.Špišková (č.l. 646), která v rámci vyšetření nezletilé žádné ovlivnění svědkyně vlivem úrazu nezjistila, a dále uvedla, že otřes mozku, zvláště lehký, nemá se specifickou věrohodností vůbec žádnou spojitost. Také znalkyně MUDr.Šejnohová u hlavního líčení uvedla (č.l. 663), že ohledně úrazu hlavy nebylo objektivním vyšetřením nic zjištěno, nebylo zjištěno žádné neurologické postižení. Rovněž i např. svědkyně Mgr.T. by dle své výpovědi u hlavního líčení (č.l.627) vliv úrazu či nějaké medikace na schopnost P. podat relevantní informace nepřeceňovala. Tato svědkyně dále uvedla, že této skutečnosti stejně nepřikládala až tak velký význam, protože z jejího pohledu to byla napřed účelová lež, když byla P. naštvaná na tátu a pak P. pokračovala ve lži, že půjde do Klokánku.

K námitce, že žádný ze znalců u P.Ch. nezjistil tzv. syndrom CAN (syndrom týraného, zneužívaného a zanedbávaného dítěte) je možno nejprve zopakovat obecné závěry plynoucí z odborné literatury, dle které ne každé zneužití dítěte musí trpět pozorovatelnými poruchami a až 40% dětských obětí neprojevuje žádné výraznější symptomy v době, kdy je delikt odhalen. Jaký dopad může mít zneužívání na dítě, závisí na řadě momentů, zejména na jeho věku, intenzitě zneužívání apod. Tedy ne každé pohlavní zneužívání musí nedospělce traumatizovat, oběť může rozvinout i pozitivní citový vztah k pachateli. A právě v nyní projednávaném případě je možno konstatovat, že jednání obžalovaného, kterého má P. velmi ráda, na ni nemuselo zanechat nějaké výrazně trvalé negativní stopy vzhledem k menší míře zásahu do její tělesné integrity a také s ohledem na poměrně velký časový odstup mezi prožitou událostí a výpovědí svědkyně. Současně je nutno mít na paměti obecně známou skutečnost, že diagnostika syndromu CAN je nesnadná a kromě známek fyzického násilí i obtížně zdokumentovatelná.

K tvrzení, že P.Ch. údajně lživě vypovídala z obavy, že půjde do Klokánku, je nutno uvést, že v době, kdy V. na XXXXX dne 23.4.2013 popisovala chování otce, ještě ani neexistoval žádný důvod hovořit o nějakém Klokánku. Navíc P.Ch. V. dne 23.4.2013 pouze potvrdila, což již předtím na XXXXX sdělovala její matka. A pokud se týká výsledku konaného dne 17.5.2013, pak ani zde nemohl být dán žádný důvod pro umístění P. do Klokánku, a to ani v případě, že by nevypovídala, ani v případě pokud by řekla, že si vše vymyslela. Ostatně z vyjádření samotné P.Ch. k průběhu tohoto výsledku (č.l.726) je zřejmé, že jí sama policejní komisařka řekla, že jí žádný Klokánek nehrozí. Rovněž odporuje elementární logice, že by měla být svědkyně na jedné straně ubezpečována, že se otci nic nestane, a současně na straně druhé jí mělo být vyhrožováno, že půjde do Klokánku.

Vzhledem k tomu, že výpověď nezletilé P.Ch. ze dne 17.5.2013 je v podstatných bodech v souladu s tím, co svědkyně nejprve sdělila své matce před jejím příchodem na XXXXX, je v souladu s tím, co svědkyně uvedla V. dne 23.4.2013 a také plně koresponduje i s prvotními reakcemi E. Ch., P.Ch. a koneckonců i samotného obžalovaného, dospěl soud k závěru, že je možno tuto, byť poměrně kusou, výpověď považovat za věrohodnou.

K otázce věrohodnosti svědkyně byl v přípravném řízení zpracován jeden a v průběhu řízení před soudem celkem další tři znalecké posudky. K hodnocení takových znaleckých posudků jako důkazů resp. jejich závěrů v trestním řízení je nutno připomenout několik rozhodnutí jak soudu ústavního, tak i soudů obecných.

Z rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn. III.ÚS 299/06 vyplývá, že znalecký posudek je nepochybně významným druhem důkazních prostředků a v rámci dokazování v trestním řízení mu přísluší významné místo. Nelze však pustit ani na okamžik ze zřetele, že ze stěžejních zásad dokazování v novodobém trestním procesu vyplývá požadavek kritického hodnocení všech důkazů, včetně znaleckého posudku.

Znalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě, jako každý jiný důkaz, ani on nepoživá žádné větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti. Hodnotit je třeba celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Metodologie znaleckého dokazování vyžaduje, aby jak orgány činné v trestním řízení, tak samotný znalec kriticky hodnotili úplnost a bezvadnost podkladových materiálů, které znalec podrobuje svému zkoumání. Znalec nesmí sám vyloučit některé z předložených podkladů jen proto, že nezapadají do jím vytyčené verze události. Ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku, slepě důvěřovat závěrům znalce, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce.

Z rozhodnutí R 33/1981 je dále zřejmé, že znalci nepřísluší provádět hodnocení důkazu ani z hlediska jejich věrohodnosti ani v tom směru, zda skutečnost o níž podává zprávu, je prokázána. Dle rozhodnutí R 12/1987 je znalec psycholog povolán vyjádřit se k těm rysům osobnosti obviněného popř. svědka, které mohou mít vliv na jeho věrohodnost, není však oprávněn vyjadřovat se k otázce, zda výpověď obviněného nebo svědka je věrohodná či nikoli, popřípadě která z rozdílných výpovědí téže osoby je věrohodnější. Takové hodnocení důkazů přísluší soudu, který je povinen postupovat podle § 2 odst.6 tr.ř. (podobně viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn.6Tdo 1389/2012 , dle kterého hodnocení tzv.specifické věrohodnosti výpovědi přísluší soudu, nikoli znalci, neboť jde o klíčovou součást jeho činnosti, a sice hodnocení důkazů podle § 2 odst.6 tr.ř.).

A konečně z usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 To 9/2005 vyplývá, že znalecký psychologický posudek nelze považovat za „stěžejní důkaz“. Jak již bylo vrchním soudem dříve judikováno, znalec ze žádného oboru (odvětví) se nemůže vyjadřovat přímo k tomu, zda svědek je či není věrohodný a zda v posuzované věci vypovídá pravdivě. Posouzení těchto otázek náleží soudu, a to nikoli na základě zhodnocení jediného důkazu (výpovědi svědka), nýbrž na základě zhodnocení všech provedených důkazů. Proto i kdyby v novém hlavním líčení nebyly výsledkem obou znalkyň odstraněny všechny rozpory mezi jejich posudky, nejeví se, jak již bylo uvedeno, za současného stavu řízení nezbytné, aby byl přibírán třetí znalec, když ani ten by se nemohl přímo vyjádřit k věrohodnosti poškozené a k pravdivosti její svědecké výpovědi, ale opět jen k její osobnosti, o čemž jsou ve spise i jiné důkazy než psychologické znalecké posudky.

Tyto závěry vycházejí zejména z ustanovení § 107 odst.1 trestního řádu, dle kterého znalci nepřísluší provádět hodnocení důkazů a dále vyplývají, zjednodušeně řečeno, i ze způsobu, jakým tento důkaz – znalecký posudek, vzniká (proces utváření

znaleckého důkazu, jak je zmíněn v rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn. III.ÚS 299/06). Z povahy věci se totiž nemůže jednat o nějaký exaktní a po všech stránkách objektivní důkaz, neboť znalci pochopitelně nebyli přítomni při páchání trestné činnosti a jejich zjištění vychází pouze z toho, jaký způsobem a s jakou ochotou jim vyšetřovaná osoba či např. rodinní příslušníci budou sdělovat potřebné informace, takže výsledek znaleckého zkoumání pak může být ovlivněn příčinami objektivními (k tomu viz. např. tvrzení Mgr.Kolaříka na č.l. 1061, kde uvádí „.....testový výsledek není závislý jen na tom vlastním zhodnocení testu, ale na aktuálním stavu toho vyšetřovaného..“) anebo příčinami subjektivními (v podstatě záleží na vyšetřovaném, jaké údaje při exploraci sdělí a s jakou mírou ochoty či naopak neochoty bude spolupracovat), přičemž výsledky znaleckého zkoumání jsou rovněž odvislé od použitých metod (k tomu např. viz. nesouhlas Mgr.Kolaříka s metodami použitými PhDr.Fiedlerem, PhDr. Tesařem či PhDr.Špíškovou ohledně posuzování intelektu nezletilé na č.l. 1061 , kde uvádí „.....tak protože se ukazuje, jaké metody, bohužel, znalci používají....“). Tento závěr potvrzuje i odbornou literaturou obecně přijímané stanovisko, že pro psychologické posuzování věrohodnosti výpovědi neexistuje jednotné univerzálně použitelné schéma postupu a záleží tedy na posuzovateli, jaký postup a jaká kritéria zvolí. Navíc je třeba dodat, že kritéria používaná pro odlišení pravdy od lži mají pouze pravděpodobnostní hodnotu, takže pouze na jejich podkladě nelze vyslovit jednoznačný závěr o věrohodnosti, či nevěrohodnosti konkrétní výpovědi.

Přes tato poměrně jasná a v trestním řízení obecně známá stanoviska však orgány přípravného řízení v jednom případě a obhajoba dokonce ve třech případech přibírají znalce (resp. dokonce i Mgr.T. bez znaleckého oprávnění), po kterých opakovaně požadují posouzení specifické věrohodnosti nezletilé P. Ch.. Tento postup nicméně příliš nekoresponduje s tím, že sám obhájce obžalovaného v „ Žádosti o zrušení předběžného opatření „ ze dne 7.2.2014 tvrdí (č.l.472) „.....tuto věrohodnost však mají znalecké posudky za úkol posuzovat obecně, jejich vyjádření ani nemá posuzovat v případě rozporných tvrzení, která jsou pravdivější, a která ne ....., což ještě opakuje na č.l.475. Na č.l. 473 obhájce dále uvádí „.....znalecké posudky z oboru psychiatrie jsou svého druhu natolik specifické , že jejich závěry se většinou pohybují pouze v určité míře pravděpodobnosti, objektivně nezjistitelné (viz.IV ÚS 260/05) “.

Navzdory těmto proklamacím je následně kladen poměrně velký důraz právě na tyto znalecké posudky a znalci jsou dotazováni zejména k otázce specifické věrohodnosti nezletilé P. Ch.. Všichni přibraní znalci pak v odpovědích na položené otázky hodnotí důkazy – svědeckou výpověď P.Ch.ze dne 17.5.2013 a její písemná vyjádření, a znalci obhajoby se pak dále pouští do hodnocení, která z jejich výpovědí (ze dne 17.5.2013 a ze dne 11.6.2014) je či není věrohodnější. PhDr. Vladimír Fiedler a PhDr.Vladimír Tesař sice v písemně podaném znaleckém posudku nejprve v odpovědi na otázku č.3 správně uvádějí, že specifickou věrohodnost výpovědi nezletilé ze dne 17.5.2013 nelze posoudit (č.l.573), nicméně v odpovědi na otázku č.4 již tuto výpověď hodnotí, stejně jako se vyjadřují k věrohodnosti obsahu dopisů

nezletilé, ve kterých svou původní výpověď neguje (č.l. 574). Znalec Mgr.Kolařík sice v písemně podaném znaleckém posudku na č.l.987 uvádí, že si je dobře vědom skutečnosti, že v souladu s platnou judikaturou se k vlastní věrohodnosti vyjadřuje pouze soud, nicméně v dalším již opět specifickou věrohodnost popisuje, byť to nazývá „ psychologickými kritérii věrohodnosti „ a opět hodnotí důkazy – výpovědi ze dne 17.5.2013 a ze dne 11.6.2014 s tím, který z těchto důkazů je věrohodnější (viz. např. č.l. 1059 kde uvádí, „.....záleží na konkrétním případě, čili ta specifická věrohodnost, když jsem hodnotil ten výslech, já jsem ji tam neviděl.....“ nebo na č.l. 1060 znalec tvrdí, „.....co se týká její výpovědi z 11.6.2014, tak je možné ji považovat za prožitou událost.....“). Znalkyně PhDr.Vignatiová ve svém znaleckém posudku se již ani nesnaží zahrnout posouzení specifické věrohodnosti pod jiný pojem, jako Mgr.Kolařík, ale o výpovědi ze dne 17.5.2013 přímo hovoří jako o účelové lži a u hlavního líčení (č.l. 944, 945) dokonce hodnotí i důkazy další (znalecký posudek z oboru elektroniky či dokonce skutek jako takový).

Na základě výše uvedené judikatury tedy mohou znalecké posudky z odvětví psychiatrie vypracované v této trestní věci „ pouze v určité míře pravděpodobnosti, objektivně nezjistitelné „ (jak správně uvádí obhájce) podat obraz o intelektu, o osobnostních rysech nezletilé P.Ch.či o její obecné schopnosti zapamatovat si prožitý děj a následně jej správně reprodukovat. A právě ona zmíněná míra pravděpodobnosti vztahující k objektivnosti a správnosti znaleckých zjištění se projevila hned při posuzování úrovně intelektu P. Ch.. Ze závěrů znaleckého posudku PhDr.Blanky Špíškové vyplývá, že rozumové schopnosti nezletilé P.Ch. jsou v pásmu průměru až nadprůměru. Znalci PhDr.Vladimír Fiedler a PhDr.Vladimír Tesař zase tvrdí, že se jedná o dívku nadprůměrně inteligentní. Znalkyně PhDr.Marie Vignatiová zase hovoří o rozumové úrovni na hranici dobrého průměru a konečně znalec Mgr.Zdeněk Kolařík hovoří o intelektových schopnostech posuzované při dolní hranici širšího průměru. Tedy již při hodnocení intelektu P.Ch. je zřejmý poměrně velký rozptyl ve znaleckých zjištěních a tím i poměrně nevelká objektivita a tím i důkazní síla těchto znaleckých posudků. Byť již z povahy věci by mělo být nepoměrně jednodušší zjištění intelektových schopností jediné posuzované osoby (což potvrzuje např. i Mgr.Kolařík) než stanovení její zejména specifické věrohodnosti, ani ohledně intelektu nezletilé P.Ch.nebyli všichni znalci schopni dospět ke stejným či alespoň velmi podobným závěrům. Nicméně znalci PhDr.Špíšková, PhDr.Fiedler, PhDr.Tesař a Mgr.Kolařík se alespoň poměrně shodli na tom, že P.Ch. má rozumové schopnosti a vlastnosti osobnosti na takové úrovni, aby si mohla zapamatovat, uchovat a vybavit prožité události s tím, že obecná věrohodnost nezletilé tedy není nijak narušena. Naproti tomu PhDr.Vignatiová tvrdí, že i obecná věrohodnost P.Ch. je problematická (č.l.548) resp. je snížena (č.l.551) vzhledem k tendenci dotyčné k účelové lži. Byť i posouzení obecné věrohodnosti je z povahy věci méně obtížné jako posouzení věrohodnosti specifické, což potvrzuje i Mgr.Kolařík na č.l.1066, jsou i v tomto směru rozpory mezi zjištěním PhDr.Vignatiové a ostatními znalci, což opět zcela potvrzuje závěr o tom, že tyto znalecké posudky nemohou být zásadními důkazy, neboť jejich závěry se logicky musí pohybovat pouze v určité míře pravděpodobnosti. Ostatně

o míře odpovědnosti např. PhDr.Vignatiové při zpracovávání jejího prvního znaleckého posudku svědčí již to, že ačkoliv se vyjadřuje ke specifické věrohodnosti výpovědi svědkyně ze dne 17.5.2013, tuto výpověď vůbec nemá k dispozici (natož DVD záznam) a při svých závěrech vychází pouze z toho, jakým způsobem je obsah této výpovědi zapsán ve znaleckém posudku vypracovaném ohledně obžalovaného !! O kvalifikovanosti této znalkyně také poměrně jasně svědčí i její prohlášení u hlavního líčení (č.l.956), kdy uvedla, že nikdy neslyšela o možném asymetrickém vztahu mezi obecnou a specifickou věrohodností, ač se jedná o pojem znalci běžně používaný (k tomu např. viz. Doc.PhDr. Ludmila Čírtková, CSc. Forezní psychologie, str.370 nebo PhDr.Ingrid Matoušková, Ph.D. Apilkovaná forezní psychologie, Grada Publishing, a.s. 2013, str.248). Dále je nutno vyjádřit podiv nad postupem znalce Mgr.Kolaříka, který hodnotí věrohodnost výpovědi P.Ch.a v odpovědi na otázku č.8. – posoudit věrohodnost výpovědi P.Ch.ze dne 11.6.2014, vyjádřit se, zda je možno ji považovat za reprodukci skutečně prožitých událostí – odpovídá (č.l.988) ano, vyšetřovaná je ve svých tvrzeních podstatně konzistentnější než při výslechu na policii dne 17.5.2013, avšak u hlavního líčení vůbec znalec nevěděl, co vlastně P. na facebook napsala, a v čem tedy měla být ve svých tvrzeních podstatně konzistentnější (č.l.1063).

Krom výše uvedených rozporů mezi jednotlivými znaleckými posudky je rovněž velmi důležité zabývat se obsahem výpovědi P.Ch. u hlavního líčení, a to právě s ohledem na znalci uváděnou motivaci jejího jednání při psaní facebookové zprávy, obsahem následné konzultace P. s V. na XXXXX dne 23.4.2013 a obsahem její výpovědi dne 17.5.2013. Jakkoli se znalci nemohou vyjadřovat k otázce specifické věrohodnosti svědka a k posuzování věrohodnosti jeho jednotlivých výpovědí, je třeba k závěrům znalců PhDr.Fiedlera, PhDr.Tesaře a PhDr.Vignatiové, Mgr.Kolaříka a i Mgr.T. (byť tato osoba již vůbec není oprávněna vyjadřovat se v tomto směru k čemukoliv, neboť ze seznamu znalců byla vyškrtuta) uvést následující.

V době zpracování uvedených znaleckých posudků bylo krom jiného vycházeno z dopisů P. Ch., ve kterých jednak odvolává svoji výpověď ze dne 17.5.2013 a dále popisuje skutečnosti, které napsala M. C. v oné facebookové komunikaci spolu s důvody, které ji k tomu vedly.

V dopise ze dne 7.10.2013 na č.l.113 uvádí „.....tu věc jsem si vymyslela a potom jsem řekla všem, jak to bylo tím mým naštváním a hloupým výmyslem, a to i mamce P. a psycholožkám...“. V dopise na č.l. 386 uvádí „.....byla jsem na tatku naštvaná.....; nemyslela jsem to špatně, ale myslela jsem si, že kdybych něco na něj řekla, třeba by tatka šel na chvíli do XXXXX, že by to bylo lepší. Tak jsem přemýšlela vzpomněla jsem si, jak jsem jednou viděla tatku masturbovat, až mě uviděl, šel mi vysvětlit, že masturbace je lepší než sex v mém věku. No a to mně přišlo jako dobrý, říct to trochu v jiné verzi, protože to, že mi o tom říkal, pro někoho jiného není zas tak hrozný. A tak jsem to tak M. napsala. No a aby toho nebylo málo, tak jsem k tomu přidala nějaký to osahávání.....“. Totéž v podstatě uvádí na v dalším

dopise na č.l.714 „.....myslím, že to bylo to v úterý ale nevím to jistě, šli jsme na XXXXX, protože si mamka myslela, že nám pomůžou, poradí. Prvně jsem se bála, protože ten můj výmysl už mamka znala a tatka spal v XXXXX., takže účel to splnilo.....říkala jsem to tomu pánovi, řekla jsem, že mě tatka ošahával, a že já šahala na něj...“.

Z uvedeného tedy poměrně jasně vyplývá, že nejprve měla být důvodem údajně lživého obvinění otce našťvanost P. na otce a snaha dostat ho na nějakou dobu do XXXXX, aby měla P. více volnosti. Z logiky věci pak však musí následovat závěr, že tohoto výsledku by nemohla dosáhnout, pokud by se tato „lživá“ informace nedostala dál, tzn. pokud by se ji nedozvěděla hlavně její matka, aby mohla s otcem řešit jeho odstěhování do XXXXX. P. tedy buď měla M. požádat, aby tuto informaci předala dál, anebo jen počítala s tím, že to M. udělá sama. Potom je však již nelogické tvrzení P. v jejím dalším dopise na č.l.421, kdy na jedné straně opakuje, že „..... jak jsem byla na tatku našťvaná, jsem jí napsala něco o osahávání a masturbaci, protože jsem si vzpomněla, jak jsem jednou zahlídla tatku při masturbaci....“, avšak dále uvádí, „.....jenže ona to bohužel řekla rodičům, a ti to řekli mé mamce...“. Toto vyjádření nezletilé však rozhodně nekoresponduje s její údajnou snahou zbavit se na nějakou chvíli otce. Stejně tak s touto snahou nekoresponduje ani to, že když se jí matka na celou věc ptala, údajně s ní odmítala komunikovat (viz výpověď E. Ch. na č.l.919 „.....ptala jsem se mladší dcery jestli něco takovýho psala, řekla jo, ale že se o tom bavit nebude a práskla dveřmi a odešla.....já za ní šla, ona se zamčela v pokoji a řekla, že se o tom se mnou bavit nebude...“). Přitom právě ony „ vymyšlené informace „ se měly k její matce dostat, protože jinak by se otec do XXXXX neodstěhoval. Přitom i sám obžalovaný na č.l. 438 uvádí, že se pouze nešťastnou shodou náhod zmatená informace o masturbaci dostala přes příbuzné k manželce. Stejně tak i svědkyně Mgr.T. ve své výpovědi u hlavního líčení tvrdila, že při psaní oné facebookové zprávy si P. ulevila, nedošlo jí, že to sestřence někomu ukáže, odpovídala, že neví, proč to udělala. V rozporu s tímto názorem je ta část znaleckého posudku PhDr.Vignatiové, kde na č.l. 549 tvrdí, že motivaci ke lži v prvním okamžiku spočívala v tom, že se P. takto otci pomstila, asi záměrně, ale počítala jen s konfliktem v rodině, předpokládala (dle Mgr.T. ale nic takového nepředpokládala), že by se otec odstěhoval. Stejně tak E. Ch. v rámci své výpovědi u hlavního líčení uvedla (č.l.922), že jí dcera řekla „.....mami, byla jsem blbá, já jsem si myslela, když tatka bude na chvíli pryč, že budu moct jít ven....“. Tato eventualita by ovšem mohla nastat pouze v případě, že by P. chtěla, aby se to matka dozvěděla, což však nezletilá popírá a potvrzuje to i její matka, když tvrdí, že se s ní o tom nechtěla vůbec bavit. Další otázkou bez logické odpovědi také zůstává, pokud P. počítala pouze s konfliktem v rodině, z jakého důvodu ony „ vymyšlené informace „ neřekla hned své sestře anebo přímo matce, ale řešila to oklikou přes facebook a svoji sestřenci.

Velmi zásadní skutečností je však to, že u hlavního líčení P.Ch. uvedla úplně jiný motiv, který jí měl vést k podání údajně lživých informací na XXXXX a následně na

policii, než který opakovaně uváděla ve svých dopisech. Tím motivem byla údajná snaha P. chránit svoji popletenou sestřenicí. Jak již bylo uvedeno výše, svědkyně u hlavního líčení vypověděla, že M. C. pouze napsala, že viděla otce, jak masturboval a sahal na sebe. P.Ch. tedy dle tohoto svého tvrzení měla pouze pravdivě (nikoliv lživě, jak tvrdí PhDr.Vignatiová, PhDr.Fiedler, PhDr.Tesař či Mgr.Telcová) popsat situaci, kterou měla údajně zažít i před několika lety jednou večer doma. Sestřenice však údajně obsah komunikace popletla s tím, že obžalovaný nesahal na sebe, ale na P., což následně sdělila své matce. No, a P.Ch.pak ve snaze, kamarádka neměla problémy (nikoliv z obavy z Klokánku) vlastně na XXXXX i na policii zopakovala to, co kamarádka popletla.

Pokud by se však celá událost odehrála tak, jak ji naposledy svědkyně popisuje, veškerá zjištění znalců PhDr.Fiedlera, PhDr.Tesaře a PhDr.Vignatiové a svědkyně T. (jakkoli nejsou oprávněni se k této otázce vyjadřovat) ohledně údajně lživých informací uvedených P. při facebookové komunikaci a následně při jejích výpovědích vedené snahou pomstít se otci a dosáhnout jeho odstěhování, by vzala za své. Zejména T. poměrně často pracuje s pojmem - účelová lež s tím, že „...*P. od počátku lhala ze vzteku a pak ze strachu, protože jí to bylo hloupé odvolat...Proto napsala něco o masturbaci...*“. Ale dle tvrzení P. u hlavního líčení , ona v onom sdělení sestřenicí vůbec nelhala, když pouze pravdivě popsala, co měla vidět před několika lety u nich doma. V této souvislosti lze vyjádřit poměrně velký údiv nad tím, že ačkoliv je T. ošetřující psycholožkou P. Ch., velmi podrobně se vyjadřuje k její osobnosti, podává obsáhlá vyjádření-nálezy na základě opakovaných vyšetření nezletilé, popisuje motivy, které P. vedly k „ účelové lži „ a obsáhle popisuje sdělení P. o jednání na XXXXX, avšak ohledně obsahu předmětné facebookové komunikace (v čem konkrétně spočívala ona účelová lež) neví vlastně vůbec nic, krom toho, že se snad mělo jednat o masturbaci. Je rovněž s podivem, že ani této své ošetřující psycholožce, ke které pravidelně dochází, P. neřekla, že na facebooku vlastně mluvila pravdu, a že se vše tzv.rozjelo jenom díky omylu M. C.. Nic z toho rovněž neřekla ani jednomu z výše uvedených znalců. Nic z toho také neuvedla ani v jednom ze svých dopisů, ve kterých se „ snaží „ uvést věci na pravou míru. Tuto skutečnost pak u hlavního líčení (č.l.851) vysvětluje tím, že jí nepřišlo důležité, to v dopisech uvést, což je poměrně zvláštní, pokud odchod otce z domova a jeho trestní stíhání mělo být vlastně způsobenou pouze omylem sestřenice. To vše za situace, kdy se P. následně celou situací trápí, na Den kostelů se rozhodne říct sestře a potom i matce pravdu a poté opakovaně v dopisech sděluje (viz např. žádost na č.l.469, v níž obhájce mimo jiné uvádí, „...*nezl. P. dle všech jejích osobních prohlášení, podávaných vytrvale a konzistentně od června loňského roku až do této doby....*“), jak to ve skutečnosti bylo, ale ani jednou se o popletené sestřenicí nikomu nezmíní. U hlavního líčení P. dále uváděla, že o osahávání a uspokojování mluvila až na XXXXX, avšak dle záznamu na č.l.137 je zřejmé, že s tím již na XXXXX předtím přišla její matka (č.l.137 „...*dcera se svěřila, že ji otec osahával na intimních místech.....klientka dceru konfrontovala, ta jí vše potvrdila....dle dcery k nevhodnému chování docházelo opakovaně.....dcera měla sdělit, že otec chtěl uspokojit....*“), která se to nemohla dozvědět od nikoho jiného než

od P.. Přitom i např. PhDr.Vignatiová na č.l.548 tvrdí, že P. svoji druhou verzi dlouhodobě nemění a tato byla opakovaně shodná vždy a odolná vůči sugestivním otázkám.

Shrne-li tedy soud informace vyplývající z výše uvedených důkazů, pak výpověď P.Ch.ze dne 17.5.2013, byť vágní a kusá, je v souladu se skutečnostmi, které nejprve potvrdila své matce, a tato je potom zopakovala v rámci prvních konzultací na XXXXX (22.4. a 23.4.2013), je dále v souladu se skutečnostmi, které P.Ch.sdělila V. a je také v souladu s výše popsanými prvotními reakcemi obžalovaného a s jeho sdělením svědků V. a D. a konečně je v souladu i s obsahem sms zpráv zaslaných E. Ch. obžalovanému dne 12.5.2013.

Naproti tomu výše citované dopisy, které P.Ch.zaslala orgánům přípravného řízení a v nichž popisuje okolnosti, za kterých došlo k oné facebookové komunikaci mezi ní a M. C. resp., co bylo obsah této komunikace, jsou v zásadním rozporu s tím, co svědkyně uvedla u hlavního líčení dne 11.6.2014, v důsledku čehož tato rozporuplná tvrzení lze těžko považovat za věrohodná, jak tvrdí (být nad rámec svého oprávnění) znalci PhDr.Fiedler, PhDr.Tesař, PhDr.Vignatiová, Mgr.Kolařík a svědkyně Mgr.T..

Ke změně v postoji P. Ch., která svoje tvrzení na XXXXX a v přípravném řízení následně odvolává, je možno opět zmínit běžně dostupnou literaturu, z níž vyplývá, že tento přístup nezletilých osob není nijak výjimečný. Z této literatury je možno citovat : „.....*Pokud se po určité době dítě rozhodne vyjít s pravdou ven, působí tato opožděná výpověď mnohdy nevěrohodně, zvláště pokud obviněný dospělý platí za osobu bezúhonnou a veskrze důvěryhodnou. Tuto fázi proto nazýváme opožděné a nepřesvědčivé odhalení sexuálního zneužívání. Není proto výjimkou, že vše dospěje do závěrečné fáze akomodačního syndromu, kterým je odvolání výpovědi. Počáteční touhu svěřit se s takovým hořkým tajemstvím záhy vystřídá silnější pocit viny a strachu z rozbití rodiny, zavržení rodiči, reakce zneuživatele či následných výsledků. Dítě popírá svou původní výpověď a nepravdivě uvádí, že si vše jen vymyslelo.....* (Špeciánová Šárka. *Ochrana týraného a zneužívaného dítěte. Praha: Linde, 2003, str. 23.*)

Podobně v již zmíněné publikaci Forezní psychologie Doc.PhDr.Ludmila Čírtková, CSc. na str. 336 až 338 uvádí, že „.....*Ukazuje se např., že děti zneužívané známými pachateli při výslechu často lžou, mění nebo odvolávají svá svědectví a střídají na první pohled protichůdné, rozporné vzorce chování. Podle R.Summita je toto chování třeba chápat jako součást vyrovnání se s prožitým traumatem a hovoří o tzv.akomodačním syndromu. Summit zdůrazňuje, že akomodační syndrom je téměř vždy plně rozvinut zejména v případech dcer zneužívaných otcí. Mezi 5 hlavních znaků tohoto syndromu mimo jiné patří bezvýchodnost, kdy dítě, aby se vyrovnalo s nastalou situací, používá různých obranných mechanismů. Např. vytěsňuje nepříjemné detaily z paměti, což pak při výslechu ztěžuje vybavování určitých údajů o průběhu činu a nezkušenému vyslychajícímu se jeví výroky dítěte jako chudé na*

details, a proto málo věrohodné (totéž je možno konstatovat o vágnosti výpovědi P.Ch.). Dalším znakem je opožděné oznámení, která se objevuje zpravidla jako reakce na jinou událost. Nejde o uvědomělé řešení problému zneužívání. Spouštěčem pro oznámení bývají zpravidla jiné konflikty v rodině nebo jiné provinění dítěte, za které je aktuálně trestáno (totéž je možno vztáhnou i na nyní projednávaný případ). A konečně dalším znakem je odvolání obvinění, kdy v průběhu vyšetřování již oznámeného zneužívání dětské oběť často mění svoji výpověď a někdy i odvolává své obvinění. Takové projevy. jsou srozumitelnými reakcemi na těžko snesitelné obavy, kterými dítě trpí, např.z rozbití rodiny, z toho, že bude označeno za lháře, že se dostane do dětského domova apod.. Zde je nutno opět připomenout sdělení PhDr.Špíškové u hlavního líčení, která jsou, na rozdíl od ostatních znalců, zcela v souladu s výše citovanou literaturou.

V této souvislosti také nelze přehlédnout, že dle znalkyně MUDr. Elišky Šejnohové je P.Ch.v rámci svého kalendářní rok věku schopna reprodukovat i zamlčovat, co se v rodině dělo. Postupem vyšetřování se svoje potíže snaží zastírat. Je lehce ovlivnitelná (č.l.197 a 663), což uvádí i sám obžalovaný ve svém přípisu ze dne 24.9.2014 (č.l.1005) Tento závěr potvrzuje i fakt, že ve svých následných vyjádřeních (např. na č.l.484, 711 či 876) se tato třináctiletá svědkyně vyjadřuje k některým důkazům velmi podobným způsobem jako obžalovaný. Pozoruhodný je také fakt, že ačkoliv P. ve svých následných vyjádřeních poměrně přesně ví, jak to na XXXXX probíhalo, co jí kdo říkal, co jí slibovali na policii, jak probíhal výslech, včetně toho, proč si vše na otce vymyslela, ale co na XXXXX vlastně řekla, a proč tam vlastně šla, není schopná u hlavního líčení uvést (č.l.876 „.....nevím, proč jsem tam šla.....už si nepamatuji, co jsem tam řekla, prostě jsem tam něco řekla....“).

Totéž jako v případě P.Ch. lze pak konstatovat i o důvodech změny v postojích a v následných tvrzeních její matky E. Ch., jak byly popsány výše. Krom toho lze vypořádat např. i rozpor mezi tvrzeními E. Ch. . Tato svědkyně se ani při ústním jednání na MěÚ XXXXX dne 9.5.2013 nezmiňuje o nějakém přistižení obžalovaného při masturbaci. Navíc údajně shodně sdělení dcery a obžalovaného, že se otec vůči ní vlastně ničeho nedopustil a pouze spolu hovořili o vhodnosti masturbace před pohlavním stykem, nijak nekoresponduje s již zmíněnými sms zprávami ze dne 12.5.2013 (č.l. 283). V tomto směru je také nutno si položit otázku, jaký význam by pro devíti až desetiletou dceru mělo pouhé sdělení otce, že mužská masturbace je pro dívku lepší možnost než pohlavní styk, když by dítě v tomto věku nevědělo, co to vlastně masturbace je a hlavně, jak se provádí. Uvedené skutečnosti naopak přesně odpovídají sdělení obžalovaného V. v rámci konzultace dne 29.4.2013, kdy je v kartě klienta (č.l.145) uvedeno „.....no a on chtěl jen **ukázat**, jak to s tou masturbací je....“.

Stejně tak, jak byla výše popsána zcela zjevná změna v postojích členů rodiny Ch. a jejich následné odmítání celou věc racionálně řešit, je patrná stejná snaha i u dalších vzdálenějších příbuzných rodiny Ch.. Ač je ze všech důkazů, včetně výpovědi samotných Ch., zcela jasné, že P.Ch.napsala M.C. předmětnou zprávu na facebook,

což následně zjistila matka M., obě svědkyně C. u hlavního líčení zcela evidentně lhaly, když tvrdily, že o žádné problémové komunikaci jim není nic známo.

K motivaci jednání P.Ch. je možno na základě provedeného dokazování uvést, že důvodem napsání oné zprávy M.C. byl zřejmě opravdu její momentální nesouhlas se zákazy souvisejícími s jejím zdravotním stavem či prospěchem, jak se o tom ostatně sama P. zmiňuje již na XXXXX či při výslechu dne 17.5.2013, což je mimochodem opět ve shodě s již zmíněnou literaturou („..... *dalším znakem je opožděné oznámení, které se objevuje zpravidla jako reakce na jinou událost. Nejde o uvědomělé řešení problému zneužívání. Spouštěčem pro oznámení bývají zpravidla jiné konflikty v rodině nebo jiné provinění dítěte, za které je aktuálně trestáno....*“). P. tedy v reakci na tyto zákazy napsala svoje zážitky s chováním otce, přičemž však rozhodně nechtěla, aby se tyto informace dostaly k někomu dalšímu, což ostatně potvrzuje i sama P.Ch. a vyplývá to i z vyjádření obžalovaného. Tento závěr také plně koresponduje s reakcí P., poté co uvedená informace nedopatřením vyšla najevo, tzn. že o tom s matkou nechtěla moc hovořit. A konečně tento závěr potvrdila i Mgr.T., když u hlavního líčení uvedla, že při psaní oné facebookové zprávy si P. ulevila, nedošlo jí, že to sestřenice někomu ukáže, odpovídala, že neví, proč to udělala. Rozhodně motivem napsání oné zprávy nebyla snaha P. zbavit se na chvíli otce. Nejméně ze znaleckých posudků PhDr.Špíškové, PhDr. Fiedlera a PhDr.Tesaře je zřejmé, že P. je dívka průměrně až nadprůměrně inteligentní, která si i ve svých třinácti letech musela být vědoma toho, že krátkodobou výhodu spočívající v odstěhování otce na nějakou dobu by zanedlouho vystřídaly mnohem horší následky, to vše při vědomí přisnosti a dominance otce v rodině. Pokud je tvrzeno, že údajně počítala s konfliktem v rodině, že počítala s odstěhováním otce, pak se mělo z její strany jednat o dopředu promyšlené a nikoli zkratkovité jednání, jak tvrdí např.PhDr.Vignatiová (která však u hlavního líčení (č.l.960, 961) naopak uvádí, že „...*se obě dívky na obžalovaného teprve domlouvaly, něco vymýšlely, P. to procházelo mozkiem, postupně jí to napadalo..*“). P.Ch. tedy neměla, dle názoru soudu, žádný racionální a koneckonců ani iracionální důvod vymýšlet si něco nad rámec toho, co již uvedla M. C., a co skutečně prožila. Takový důvod by ostatně neměla ani v případě zcela nově a poprvé popisovaném v její výpovědi u hlavního líčení, kdy měla pouze M.C.poplést jinak jistě pravdivé sdělení P., že otce jen viděla masturbovat (dá-li se pouhé zpozorování ruky v kalhotách vůbec masturbací nazývat). Z tohoto pohledu se pak jako naprostý nesmysl jeví tvrzení PhDr.Vignatiové u hlavního líčení, kde hovoří (č.l.946) o nějakém druhém motivu, kdy se P. chtěla solidárně zastat své popletené sestřenice v tom, že když si tato „..... *přimyslela k jejímu přimýšlení ještě své přimýšlení, tak z toho vznikl tento závěr, že opravdu k něčemu došlo ..*“ a „.....*ten její vztek, když ona si ulevila, měla taky ve své mysli účel, protože účelově lhala a to ten, že potřebovala, aby otec nějakou dobu nebyl přítomen...*“. Přitom z výpovědi P. u hlavního líčení vyplynulo, že ona si vlastně nic nepřimyslela, naopak, jen prý pravdivě (Dr.Vignatiová, ale tvrdí - č.l.957, že to, co P. napsala, byla lež) popsala situaci, kterou doma před lety viděla. Protože pokud by platila varianta č.1 spočívající v naštvání P. na otce vedoucí k vymyšlení facebookové informace o osahávání a provádění masturbace, pak by

pochopitelně nemohla platit varianta č.2 spočívající pouze v pravdivém popisu nechtěného zahlédnutí otcovy masturbace a v následném potvrzení popletené, avšak nesmyslné, informace sestřence ve snaze ji chránit. Těžko tady tedy mohly existovat dva souběžné motivy, jak tvrdí Dr.Vignatiová.

Poté, co tyto informace vyšly najevo a matka začala celou situaci řešit, již P. nezbylo než obsah facebookové komunikace popsat na XXXXX a následně ještě, byť již velmi neochotně, kuse a vágně, při výslechu dne 17.5.2013, kde se však již začínají projevovat všechny znaky výše citovaného akomodačního syndromu, a to v návaznosti na změnu postoje zbylých příslušníků rodiny Ch.. Poté pak ze strany P.Ch. dochází k odvolání původních tvrzení, zcela v souladu s tím, jak chování dětí v podobných situacích popisuje odborná literatura.

Obhajoba dále předložila důkazy potvrzující, že v případě obžalovaného se jedná o osobu zcela bezúhonnou, která se řádně stará o svoji rodinu (čestné prohlášení manželů A., L.K., vyjádření manželů Z., vyjádření A.D., výpovědi svědků V. a Z.). K těmto důkazům je nutno uvést, že bezúhonnost obžalovaného a jeho péče o rodinu, s výjimkou nyní projednávaného jednání, ani žádný důkaz nezpochybuje. Tyto nepřímé důkazy však na posouzení otázky, zda se stal či nestal projednávaný skutek, nemohou mít nijak zásadní vliv. V této souvislosti je třeba opět připomenout již výše zmíněnou odbornou literaturu, z níž mimo jiné vyplývá, že sexuální zneužívání není vázáno na určitou sociální vrstvu, prochází napříč sociálním spektrem bez ohledu na materiální či vzdělanostní zázemí pachatelů; naprostá většina pachatelů není duševně nemocná; mezi pachateli a oběťmi obvykle existují určité vazby, ve statistikách jednoznačně převládá zneužívání známými pachateli, v tzv.slušných rodinách středních vrstev bývá silně psychicky zasažena nic netušící matka. A dále je nutno také zopakovat tu část znaleckého posudku MUDr.P. Sejbalové a PhDr.Marcely Langové-Šindelářové, kde se na č.l.171 uvádí: „... Ze sexuologické praxe vyplývá, že u pachatelů incestní trestných činů je diagnóza pravé pedofilie naprosto výjimečná. Většinou jde o muže, u nichž je zneužití vlastního dítěte projevem nejčastěji patologie osobnosti nebo rodinných vztahů. Incest není pravou deviací a praví pedofilové se sexuálního zneužití incestního typu obvykle nedopouštějí. Pachatelé incestu zůstávají většinou dlouho nerozpoznáni, protože, kromě toho, že zneužívají dívku ve své domácnosti, jsou současně vázání méně či více intenzivněji na svou dospělou partnerku a jsou schopni do určité míry naplňovat koitální část svého gynefilního scénáře. U pachatelů incestu se často nachází narušena schopnost diferencovat věk nebo i pohlaví sexuálních objektů. O jasně vyjádřenou poruchu sexuální preference typu pedofilie však nejde. Znalkyně objasňuje, že psychosexuální nezralost je vývojovou poruchou, která se fyziologicky vyskytuje v pubertě. U dospělých osob se jedná o nedostatečný vývoj sexuálního pudu, což se projevuje sexuální nevyhraněností, kdy psychosexuálně nevyzrálý člověk nepreferuje vždy přiměřený dospělý objekt nebo přiměřenou sexuální aktivitu. Takový člověk i přes svoji nevyhraněnost má možnost výběru fyziologických objektu či aktivit a je proto schopen přiměřeného sexuálního chování s přiměřenými objekty. Tato nevyhraněnost se projevuje ve více sférách sexuality“. Psychosexuální nezralost pak byla znalkyněmi

zjištěna i v případě obžalovaného. Ke znaleckému posudku Doc.MUDr.Jaroslava Zvěřiny CSc., v němž znalec uvádí, že existenci psychosexuální nezralosti u dosud netrestaného, více než padesátiletého, ženatého muže, otce dvou dětí, který neměl a nemá větší sexuální problémy, není možné považovat za prokázanou jediným atypickým PPG protokolem, se vyjádřily znalkyně MUDr.Sejbalová a PhDr.Marcela Šindleářová-Langová s tím, že jejich závěr není opřen pouze o vyšetření PPG, ale i o vyšetření psychologické (jak je v rámci podání znaleckého posudku popsala PhDr.Langová-Šindelářová), které Doc.MUDr.Zvěřina CSc., neprováděl. Z tohoto znaleckého posudku ani není zřejmé, že by znalec Doc.MUDr.Zvěřina prováděl nějaká další vyšetření, kromě explorace obžalovaného. Závěry obou znalkyň pak také korespondují i s vyjádřením manželky obžalovaného, která v rámci konzultací na XXXXX uvedla, že obžalovaný má v tomto směru posunutou hranici. Nicméně i MUDr.Sejbalová u hlavního líčení dne 6.11.2014 shodně s Doc.MUDr.Zvěřinou CSc. uvedla, že psychosexuální nezralost je poměrně běžným nálezem, a vůbec neznamená, že by sexuálně nezralý jedinec spáchal sexuální delikt.

Na základě takto provedeného rozboru obou důkazních okruhů tedy soud dospěl k závěru, že mezi důkazy vzniklými do 17.5.2013 včetně nejsou žádné zásadní rozpory, naopak tyto důkazy se navzájem doplňují a na sebe navazují. Tyto důkazy pak ve svém souhrnu přesvědčivým způsobem vyvracejí obhajobu obžalovaného včetně důkazů, které měly tuto obhajobu podporovat. I v nyní projednávaném případě se tedy potvrdila teoretická i praktická východiska ohledně vypovídací schopnosti a tím i důkazní síly důkazů vzniklých v době páchaní trestné činnosti resp.v době, kdy trestná činnost vyšla najevo před důkazy vzniklými až s určitým časovým odstupem.

Vina obžalovaného spočívající v sexuálním zneužívání jeho dcery P.Ch. tedy byla prokázána, a obsah usvědčujících důkazů se pak musel odrazit v popisu zjištění, která z těchto důkazů vyplynula. Bylo tedy prokázáno, že obžalovaný svoji dceru osahával v rozkroku přes oblečení i na holém těle (č.l.66, 67 šahal mi aji mezi nohy,..... no tak mezi nohy mi šahal..... měla jsem oblečení, ...dotýkal se tě i na holém těle, a kde to bylo - no tak, jako mezi nohama....; č.l.130 .... otec ji osahával na intimních místech.....č.l.137....otec ji osahával na intimních místech.....; V. „.... P. hovořila o sexuálním zneužívání, že ji otec osahával na intimních místech...“). Proto soud ve skutkových zjištění uvedl, že obžalovaný dceru osahával v oblasti rozkroku přes oblečení i na holém těle. Konkrétní počet těchto případů lze pochopitelně těžko stanovit, nicméně ze záznamu na č.l.137 je zřejmé, že k „.....nevhodnému chování ze strany otce docházelo opakovaně....“. Také obžalovaný v rámci konzultace na XXXXX uvedl, že „... manželka nikdy nic nepoznala;... dcera se nikdy nebránila...“, což opět potvrzuje závěr, že se nejednalo o jednorázové jednání. Proto tedy soud do skutkových zjištění uvedl, že se tak stalo v nejméně ve dvou případech. Ohledně popisu dalšího jednání obžalovaného z karty klienta – P.Ch. na č.l.130 vyplývá, že otec „.....postupně chtěl, aby jej uspokojovala, on se potom dodělal sám“. Z karty klienta – E. Ch. na č.l.137 vyplývá, že „.....dcera měla sdělit, že otec chtěl uspokojit“. Svědek V. uvedl „.....mělo docházet k masturbaci, avšak k orgasmu otce nedošlo, on se pak

udělal sám. Podobně se k tomu vyjádřila i matka.“ Stejně vypovídala svědkyně P.D.,„...otec žádal dceru, aby mu provedla masturbaci, aby se to jakoby naučila. Nikdy na ni nekladl nátlak a k vyvrcholení se vždycky dovedl sám “. P.Ch.dne 17.5.2013 uvedla „...chtěl, abych ho masturbovala, no, já jsem mu to... jakoby to....jako udělala.....sem mu to normálně udělala rukou.....myslím, že to bylo dvakrát...“ .K dotazu, zda u otce vzniklo sperma, souhlasně přitakala. Byť v další části své výpovědi svědkyně uvedla, že se to stalo jednou, i z jejího prvotního vyjádření na XXXXX („... postupně chtěl, aby jej uspokojovala..“) , jakož z výpovědi svědkyně D. („...Nikdy na ni nekladl nátlak a k vyvrcholení se vždycky dovedl sám “) vyplývá, že i toto jednání se dělo opakovaně, tedy nejméně dvakrát. Proto soud na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že obžalovaný po své dceři nejméně v dvou případech chtěl i to, aby ho sexuálně uspokojila třením penisu její rukou, což nezl.P.Ch.učinila, nicméně ke svému orgasmu se poté obžalovaný dopracoval sám.

Stejně jako je v podobných případech velmi obtížné stanovit počet těchto aktivit pachatelů vůči dětem, je podobně obtížné tyto aktivity zařadit do nějakého časového rámce. Ne jiné to bylo i v nyní projednávaném případě, kdy P. nebyla schopna uvést, kdy k předmětnému jednání mělo docházet (nicméně ani obžalovaný nebyl schopen specifikovat dobu, kdy mělo dojít k údajnému přistižení při masturbaci). Pokud se tedy týká stanovení začátku doby, kdy mělo k takovému jednání docházet, pak z výpovědi svědkyně D. (č.l. 94) vyplývá, že k tomu mělo docházet od P. osmi let, což koresponduje i se záznamem v kartě klienta na č.l. 145 (V. „...hovořím o tom, jak to asi má osmileté dítě s důvěrou ke svým rodičům...“). Proto byl soudem stanoven počátek páčání trestné činnosti na přesně nezjištěnou dobu roku 2007. Ohledně konce této doby P. dne 17.5.2013 uvedla, že jí snad mohlo být jedenáct, dvanáct roků. Konec doby páčání trestné činnosti tedy soud stanovil na přesně nezjištěnou dobu roku 2011 včetně.

Obžalovaný tedy tím, že v uvedené době výše popsaným způsobem osahával svoji dceru P., která mu také musela provádět masturbaci jeho pohlavního údu, naplnil po stránce objektivní i subjektivní všechny zákonné znaky zločinu pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, a to ve formě úmyslu přímého. K tvrzení obžalovaného pracovníkům XXXXX, že tímto ani nechtěl dosáhnout svého uspokojení (č.l. 145), je nutno uvést, že dle provedeného dokazování pohlavního uspokojení dosáhl, byť se k orgasmu nakonec dopracoval sám. Tomuto tvrzení obžalovaného rovněž nijak neodpovídá ani to, že vinu za projednávané jednání dával i manželce, se kterou neměli uspokojivý sexuální život (viz. záznam v kartě klienta na č.l.145, výpověď V. na č.l. 598). Totéž měla dle výpovědi P. D. (č.l.610) naznačovat i E. Ch., která také v rámci ústního jednání na MěÚ XXXXX dne 9.5.2013 (č.l. 119) uvedla, že s manželem měli nějaký čas rozpory a uvažovali o dočasném rozestěhování. Obžalovaný se tedy předmětného jednání dopustil v úmyslu dosáhnout svého pohlavního uspokojení, byť celou věc mohl prezentovat jako „ součást sexuální výchovy „ své dcery.

K osobě obžalovaného bylo soudem zjištěno, že dosud nebyl soudně trestán ani projednáván pro přestupek.

Všechny výše uvedené skutečnosti bral soud v úvahu při rozhodování o druhu a výši trestu. Hodnotil přitom polehčující resp. přitěžující okolnosti. Obžalovanému polehčovala jeho dosavadní trestní a přestupková bezúhonnost. Společenská škodlivost jednání obžalovaného není ani zvyšována způsobem provedení činu ani jeho následky. Přehlédnout nelze ani fakt, že od projednávaného jednání již uplynula delší doba. Přitěžujících okolností soud neshledal. Po zhodnocení všech okolností spáchané trestné činnosti, její společenské nebezpečnosti, jakož i skutečností vztahujících se k osobě obžalovaného dospěl soud k závěru, že na něj postačí působit trestem odnětí svobody uloženým při dolní hranici zákonné trestní sazby ustanovení § 187 odst.2 trestního zákoníku – tedy trestem odnětí svobody v trvání 30 měsíců.

Vzhledem k osobě obžalovaného lze důvodně předpokládat, že účelu trestu bude v jeho případě dosaženo pouhou pohrůzkou jeho výkonem, a proto byl obžalovanému výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Zkušební doba byla stanovena v delší míře vzhledem k absenci jakékoliv sebereflexe obžalovaného nad spáchaným jednáním.

K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody řádně a včas připojil za poškozenou P.Ch. její opatrovník. Z výše uvedených znaleckých posudků je zřejmé, že u P.Ch.nebyl zjištěn syndrom CAN. Nezletilá však vykazuje známky reaktivního psychického onemocnění na psychickou zátěž, tzv. porucha přizpůsobení. Nicméně otázka konkrétní výše způsobené škody by si dle názoru soudu vyžádala ještě další znalecké zkoumání, které by však již přesáhlo potřeby tohoto trestního řízení. To vše za situace, kdy poškozená jakoukoliv náhradu škody od svého otce odmítá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do **osmi** dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu Brno-venkov. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku. Může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být odůvodněno ve lhůtě osmi dnů ode dne doručení opisu rozsudku tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku

nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Právo podat odvolání nemá osoba, která se tohoto práva výslovně vzdala.

V Brně dne 6.listopadu 2014

za správnost vyhotovení:

Gabriela Jelínková

Mgr. Petr Jirsa, v. r.

předseda senátu